

MONITOR SPÓŁDZIELCZY

ORGAN CENTRALNEGO ZWIĄZKU SPÓŁDZIELCZEGO

WARSZAWA, 31 października 1950 r. Nr 16

Poz. III-116

TREŚĆ NUMERU:

	Str.
poz. 111 — Uchwała Zarządu Centralnego Związku Spółdzielczego z dnia 12 października 1950 r. w sprawie wytycznych działalności propagandowej w spółdzielczości	1
poz. 112 — Uchwała Zarządu Centralnego Związku Spółdzielczego z dnia 12 października 1950 r. w sprawie statutu Spółdzielczego Studium Korespondencyjnego	2
poz. 113 — Uchwała Zarządu Centralnego Związku Spółdzielczego z dnia 12 października 1950 r. w sprawie zasad wynagradzania za prace pedagogiczne w szkoleniu prowadzonym przez spółdzielczość	4
poz. 114 — Uchwała Zarządu Centralnego Związku Spółdzielczego z dnia 12 października 1950 r. w sprawie nadania uprawnień rewizyjnych	7
poz. 115 — Komunikat Wydziału Rewizyjnego Centralnego Związku Spółdzielczego z dnia 16 października 1950 r. w sprawie dodatkowej dokumentacji wniosków o zezwolenie na zakup maszyn i urządzeń technicznych z sektora uspołecznionego	7
poz. 116 — Komunikat Wydziału Prezydijskiego Centralnego Związku Spółdzielczego z dnia 17 października 1950 r. w sprawie używania ołówków kopiowych w przebitce	8
Przegląd ustawodawstwa ogólnego	8

111.

UCHWAŁA ZARZĄDU CENTRALNEGO ZWIĄZKU SPÓŁDZIELCZEGO

z dnia 12 października 1950 r.

w sprawie wytycznych działalności propagandowej w spółdzielczości.

Zarząd Centralnego Związku Spółdzielczego postanawia zatwierdzić wytyczne działalności propagandowej w spółdzielczości — w brzmieniu według załącznika.

Wykonanie niniejszej uchwały powierza się Wydziałowi Prezydijskiemu.

Załącznik

WYTYCZNE DZIAŁALNOŚCI PROPAGANDOWEJ W SPÓŁDZIELCZOŚCI.

1. Przedmiot propagandy

Przedmiotem propagandy w spółdzielczości są następujące zagadnienia:

a) podniesienie poziomu politycznego oraz świadomości i czujności klasowej członków i pracowników spółdzielni;

b) mobilizacja członków i pracowników do walki o wykonanie Planu Sześcioletniego, o pokój i socjalizm;

c) popularyzacja spółdzielczych form gospodarowania na odcinku drobnotowarowym zarówno na wsi, jak w mieście;

d) popularyzacja osiągnięć spółdzielczości i ujawnianie niedociągnięć i braków oraz wskazywanie metod ich przewyższania;

e) popularyzacja doświadczeń spółdzielczości radzieckiej i spółdzielczości krajów demokracji ludowej oraz demaskowanie kapitalistyczno-imperialistycznych tendencji w spółdzielczości krajów kapitalistycznych;

f) walka z wrogą i reakcyjną propagandą, z dywersją gospodarczą oraz szerzeniem nastrojów panikarskich;

g) umasowienie członkostwa spółdzielni, zwłaszcza wśród członków związków zawodowych, kobiet i młodzieży;

h) pogłębianie socjalistycznego stosunku do pracy i współzawodnictwa pracy wśród pracowników i członków spółdzielni na przykładach produjących przedstawicieli klasy robotniczej;

i) wzmacnianie dyscypliny finansowej, dyscypliny płac, inwestycji itp;

j) pogłębianie systemu oszczędności, walka o szybką rotację towarów, o likwidację zastoin, oszczędność surowców i produktów;

k) podnoszenie kultury handlu spółdzielczego;

l) popularyzacja przedsięwzięć, realizujących zasadę pierwszeństwa członków;

m) popularyzacja przedsięwzięć i urządzeń, odciążających kobiety od zajęć domowych;

n) popularyzacja szerokiego zatrudniania kobiet w spółdzielczości oraz awansu społecznego kobiet.

2. Zasięg propagandy

Propagandą są objęci:

a) członkowie spółdzielni,

b) członkowie organów spółdzielni,

c) pracownicy spółdzielczy,

d) obywatele niezrzeszeni w spółdzielniach.

Działalność propagandowa jest zróżnicowana w zależności od podmiotu propagandy.

3. Formy propagandy

W działalności propagandowej stosuje się następujące formy:

- a) pogadanki i odczyty;
- b) komunikaty, pogadanki, sluchowiska, reportaże radiowe;
- c) komunikaty, artykuły, reportaże w prasie ogólnokrajowej;
- d) prasa spółdzielcza, broszury, ulotki, afisze, slogany, plakaty, imprezy artystyczne;
- e) wystawy, pokazy, wzory, urządzenie witryn sklepów i lokali spółdzielczych;
- f) filmy oświatowe, krótkometrażówki fabularne, wstawki do kroniki filmowej;
- g) utwory artystyczne i literackie oraz gry dla zespołów świetlicowych;
- h) wycieczki do wzorowych placówek spółdzielczych;
- i) włączanie się do ogólnokrajowych masowych akcji propagandowo-politycznych, jak: akcja obrony pokoju, miesiąc przyjaźni polsko-radzieckiej itp.

4. Organizacja działalności propagandowej

Działalność propagandową spółdzielczości inicjuje, organizuje, koordynuje i kontroluje Dział Wydawnictw i Propagandy Biura Samorządu Spółdzielczego CZS w oparciu o działy wydawnictw i propagandy central.

W tym celu Dział Wydawnictw i Propagandy:

- a) zwołuje periodyczne konferencje z kierownikami działów wydawnictw i propagandy central;
- b) uczestniczy w posiedzeniach komitetów redakcyjnych czasopism spółdzielczych;
- c) współpracuje z redakcjami czasopism ogólnokrajowych;
- d) organizuje konkursy literatów, muzyków, artystów plastyków itp. na utwory o tematyce spółdzielczej;
- e) inicjuje i organizuje imprezy artystyczne;
- f) współpracuje ze Związkiem Zawodowym Pracowników Spółdzielczych;
- g) współpracuje z innymi organizacjami masowymi;
- h) włącza całą spółdzielczość do akcji o zasięgu ogólnokrajowym.

112.

UCHWAŁA ZARZĄDU CENTRALNEGO ZWIĄZKU SPÓŁDZIELCZEGO

z dnia 12 października 1950 r.

w sprawie statutu Spółdzielczego Studium Korespondencyjnego.

Zarząd Centralnego Związku Spółdzielczego zatwierdza statut Spółdzielczego Studium Korespon-

dencyjnego w załączonym brzmieniu.

Załącznik

STATUT ORGANIZACYJNY SPÓŁDZIELCZEGO STUDIUM KORESPONDENCYJNEGO

I. NAZWA, SIEDZIBA I TEREN DZIAŁALNOŚCI STUDIUM.

§ 1. Instytucja nosi nazwę: Centralny Związek Spółdzielczy — Spółdzielcze Studium Korespondencyjne (zwane w skróceniu „Studium”).

§ 2. Siedzibą Studium jest m. st. Warszawa, a terenem działalności obszar całego kraju.

§ 3. Dla realizowania swoich zadań, Studium może powoływać terenowe punkty szkolenia, których zakres i organizację pracy regulują regulaminy i instrukcje, wydawane przez dyrektora Studium.

II. CEL I PRZEDMIOT DZIAŁANIA STUDIUM.

§ 4. Studium jest zakładem szkolenia zawodowego i działa na mocy § 4 punkt f statutu CZS (Monitor Polski z 1948 r. Nr 57, poz. 339) w ramach Wydziału Szkolenia CZS.

§ 5. Zadaniem Studium jest szkolenie pracowników spółdzielczych, w celu podnoszenia ich kwalifikacji zawodowych.

§ 6. Studium szkoli przez:

- a) dostarczenie uczącym się potrzebnych im materiałów do pracy samodzielnej,

- b) poprawianie ćwiczeń kontrolnych,
- c) organizowanie okresowo uzupełniającej nauki bezpośredniej,
- d) udzielanie porad zespołowo i indywidualnie,
- e) organizowanie uzupełniających pokazów, ćwiczeń, praktyk itp.,
- f) organizowanie egzaminów promocyjnych i końcowych.

§ 7. Studium organizuje w ścisłym związku z ogólnym planem szkolenia w spółdzielczości szkoły i kursy korespondencyjne dla różnych grup zawodowych (księgowych, planistów, rewidentów itp.).

§ 8. Poziom i czas trwania nauki w poszczególnych szkołach czy na kursach jest zależny od celu i typu szkoły lub kursu.

§ 9. Typy szkół czy kursów oraz ich programy są zatwierdzone przez odnośne państwowe władze szkolne.

§ 10. W związku z prowadzonym szkoleniem Studium wydaje potrzebne do tego celu podręczniki, skrypty, broszury, czasopisma i druki oraz korzysta z organów prasowych CZS i central spółdzielni i spółdzielczo-państwowych.

III. UCZESTNICY (UCZNIOWIE) STUDIUM.

§ 11. Studium przeznaczone jest dla czynnych pracowników oraz dla kandydatów na pracowników spółdzielczości.

§ 12. Przygotowanie ogólne kandydatów do poszczególnych szkół czy kursów Studium zależne jest od typu i poziomu danej szkoły czy kursu i musi odpowiadać obowiązującym w tym względzie przepisom właściwych państwowych władz szkolnych.

Studium może przeprowadzać wstępne egzaminy sprawdzające dla kandydatów na uczestników poszczególnych szkół czy kursów, niezależnie od posiadanych przez nich formalnych dokumentów i świadectw szkolnych, wymaganych przepisami państwowych władz szkolnych.

§ 13. Kandydatów na uczestników szkół i kursów Studium zgłaszają komórki kadr i szkolenia poszczególnych związków lub central spółdzielczych i spółdzielczo-państwowych według wytycznych i instrukcji dyrektora Studium. O przyjęciu kandydata rozstrzyga dyrektor Studium na wniosek Komisji Przyjęć odnośnego punktu szkolenia.

§ 14. Uczestnicy szkół i kursów Studium mogą przerwać rozpoczętą naukę tylko z istotnie ważnych powodów, popartych opinią i wnioskiem właściwej komórki kadrowej.

§ 15. Uczestnicy Studium, po zakończeniu nauki i zdaniu z wynikiem pomyślnym egzaminów końcowych, otrzymują świadectwa z ukończenia danej szkoły czy kursu.

§ 16. Uprawnienia formalne, przysługujące absolwentom poszczególnych typów szkół czy kursów, ustalają właściwe państwowe władze szkolne.

§ 17. Absolwenci Studium, pracujący w spółdzielczości, mają przy równych warunkach pierwszeństwo w uzyskaniu wyższych szczebli służbowych, a kandydaci na pracowników — pierwszeństwo w uzyskaniu zatrudnienia w spółdzielczości.

IV. NADZÓR NAD DZIAŁALNOŚCIĄ STUDIUM.

§ 18. Nadzór nad działalnością Studium sprawuje z ramienia Zarządu CZS kierownik Wydziału Szkolenia.

Do kompetencji kierownika Wydziału Szkolenia należy:

a) przedstawianie Zarządowi CZS sprawozdań o poziomie i wynikach nauczania prowadzonego przez Studium,

b) przedstawianie i opiniowanie na posiedzeniach Zarządu CZS wniosków dyrektora Studium w sprawach planu pracy, budżetu i obsady personalnej Studium,

c) przewodnictwo Rady Pedagogicznej Studium.

V. ORGANA STUDIUM.

§ 19. Organami Studium są:

- a) Rada Pedagogiczna,
- b) Dyrektor Studium,
- c) Kierownicy Szkół i Kursów, prowadzonych przez Studium,
- d) Terenowe punkty szkolenia,
- e) Nauczyciele Studium.

Rada Pedagogiczna.

§ 20. Do zakresu działania Rady Pedagogicznej należy:

a) zatwierdzanie wytycznych w zakresie organizacji i metod nauczania korespondencyjnego, prowadzonego przez Studium,

b) badanie i opiniowanie wyników nauczania prowadzonego przez Studium, w szczególności opiniowanie rocznych sprawozdań Studium,

c) rozpatrywanie wszelkich innych spraw wiążących się z zadaniami Studium, wniesionych przez dyrektora.

§ 21. W skład Rady Pedagogicznej wchodzi:

a) przedstawiciel Zarządu CZS w osobie kierownika Wydziału CZS,

b) wybitni specjaliści w zakresie korespondencyjnej metody nauczania, zaproszeni przez Zarząd CZS w ilości 3 do 5 osób,

c) dyrektor Studium,

d) kierownicy działów, szkół i kursów Studium,

e) kierownicy biur (działów) szkolenia centralnych i spółdzielczo-państwowych,

f) przedstawiciel Związku Zawodowego Pracowników Spółdzielczych.

§ 22. Przewodniczącym Rady Pedagogicznej jest z urzędu kierownik Wydziału Szkolenia CZS.

Rada obraduje na podstawie regulaminu zatwierdzonego przez Zarząd CZS.

Dyrektor Studium.

§ 23. Na czele Studium stoi powoływany przez Zarząd CZS dyrektor Studium, który kieruje jego działalnością i jest odpowiedzialny za wyniki nauczania prowadzonego przez Studium.

Do zakresu działania dyrektora Studium należy w szczególności:

a) opracowywanie planów pracy Studium i preliminarzy budżetowych,

b) stawianie wniosków w sprawie angażowania i zwalniania personelu pedagogicznego i administracyjnego Studium,

c) decydowanie o przyjęciu do szkół i kursów, prowadzonych przez Studium, kandydatów zgłoszonych przez biura (działy) kadr poszczególnych central spółdzielni i spółdzielczo-państwowych oraz o usuwaniu ich w wypadku nieprzestrzegania przez nich przepisów obowiązujących uczestników SSK,

d) dysponowanie środkami finansowymi w ramach zatwierdzonego budżetu,

e) reprezentowanie Studium na zewnątrz wobec wszelkich władz i instytucji,

f) uczestniczenie w posiedzeniach Zarządu CZS, na których sprawy Studium będą tematem obrad.

g) kontrola i sprawdzanie przebiegu wyników pracy szkół i kursów,

h) opracowywanie sprawozdań z działalności Studium.

i) podejmowanie decyzji w sprawach Studium w granicach pełnomocnictw, udzielonych przez Zarząd CZS.

§ 24. Pomocniczym aparatem dyrektora Studium są kierownicy działów, powoływanych dla specjalnych zagadnień naukowo-metodycznych i organizacyjno-administracyjnych, których ilość i zakres dzia-

łania, zgodnie z potrzebami i warunkami rozwoju Studium, ustala Zarząd CZS na wniosek dyrektora Studium.

Kierownicy szkół i kursów.

§ 25. Na czele poszczególnych szkół czy kursów, prowadzonych przez Studium, stoją kierownicy szkół i kursów, którzy kierują ich działalnością i są odpowiedzialni przed dyrektorem Studium za wyniki nauczania.

§ 26. Do zakresu działania kierowników szkół czy kursów należy w szczególności:

- a) zaopatrywanie uczestników w materiały naukowe,
- b) systematyczne kierowanie pracą uczestników i kontrolowanie jej stanu i poziomu,
- c) organizowanie korekty i subkorekty prac uczestników,
- d) opracowywanie wniosków w sprawie organizacji i metod pracy w terenowych punktach szkolenia.

Terenowe punkty szkolenia.

§ 27. Celem uzupełnienia i ugruntowania wiedzy udzielonej drogą korespondencyjną powoływane są przez dyrektora Studium terenowe punkty szkolenia, w których organizuje się wykłady, repetycje, zajęcia praktyczne, egzaminy wstępne, promocyjne i końcowe oraz udzielanie porad i wskazówek ułatwiających samodzielną pracę uczestników SSK.

W terenowych punktach szkolenia może się również odbywać poprawianie zadań kontrolnych uczestników SSK.

§ 28. O ilości i rozmieszczeniu terenowych punktów szkolenia decyduje dyrektor Studium.

§ 29. Na czele terenowego punktu szkolenia stoi kierownik punktu powoływany przez dyrektora Studium.

Kierownik punktu szkolenia jest odpowiedzialny za organizację i wyniki pracy w punkcie szkolenia, prowadzoną na podstawie regulaminów i instrukcji wydanych przez dyrektora Studium.

Nauczyciele Studium.

§ 30. Prace piśmienne uczestników Studium poprawiają i oceniają oraz ustną naukę uzupełniająca egzaminy i porady prowadzą nauczyciele powołani przez dyrektora Studium lub z jego upoważnienia przez kierownika terenowego punktu szkolenia, spośród specjalistów z zakresu danej dziedziny nauczania.

Nauczyciele prowadzą swoją pracę w myśl instrukcji i poleceń wydanych przez dyrektora Studium.

VI. ADMINISTRACJA, FINANSE I RACHUNKOWOŚĆ STUDIUM.

§ 31. Dla załatwiania całokształtu spraw administracyjnych i finansowych związanych z pracą Studium istnieje sekretariat ogólny Studium. Poszczególne zaś szkoły i kursy, prowadzone przez Studium, posiadają własne sekretariaty, których głównym zadaniem jest prowadzenie bieżącej i systematycznej kontroli pracy uczestników i nauczycieli danej szkoły czy kursu.

§ 32. Prace techniczne, związane ze sprawami finansowo-gospodarczymi, jak kontrolę rozrachunków z uczestnikami Studium z punktami szkolenia i nauczycielami, wykonywuje sekretariat ogólny Studium na podstawie wytycznych ustalonych w porozumieniu z Biurem Finansowo-Administracyjnym CZS.

Rachunkowość Studium prowadzi Biuro Finansowo-Administracyjne CZS.

§ 33. Uposażenie dyrektora Studium, kierowników działów, szkół i kursów Studium oraz personelu biurowego, wraz z kosztami ogólnoadministracyjnymi, pokrywa Zarząd CZS ze swego budżetu administracyjnego.

§ 34. Koszty związane bezpośrednio ze szkoleniem uczestników Studium, jak koszty pomocy naukowych (pudełki, w. skryptów) korekty zadań kontrolnych w punktach ustnych i porad, wynagrodzenie pracowników punktów szkolenia, pokrycie wydatków na terenowych punktach szkolenia, dojazdy uczestników do punktów szkolenia oraz koszty ich pobytu w punktach szkolenia (zakwaterowanie i wyżywienie) pokrywane są z budżetu Spółdzielczego Funduszu Szkolenia Kadr, wedle norm i zasad, ustalonych przez Zarząd CZS na wniosek dyrektora Studium.

§ 35. Wysokość opłat za naukę w poszczególnych szkołach i kursach, prowadzonych przez Studium, ustala Zarząd CZS na wniosek dyrektora Studium.

§ 36. Studium posiada pieczęć, której wzór ustala Zarząd CZS w porozumieniu z państwowymi władzami szkolnymi.

VII. ROZWIĄZANIE STUDIUM.

Rozwiązanie Studium może być dokonane przez Zarząd CZS po uprzednim zasięgnięciu opinii Rady Pedagogicznej Studium pod warunkiem zabezpieczenia interesów i uprawnień uczestników Studium, zgodnie z obowiązującymi w tych przypadkach przepisami.

113.

UCHWAŁA ZARZĄDU CENTRALNEGO ZWIĄZKU SPÓŁDZIELCZEGO

z dnia 12 października 1950 r.

w sprawie zasad wynagradzania za prace pedagogiczne w szkoleniu prowadzonym przez spółdzielczość.

Zarząd CZS na posiedzeniu w dniu 12 października 1950 r. ustalił następujące zasady wynagradzania za prace pedagogiczne w szkoleniu pracowników spółdzielczych.

I. Przepisy wprowadzające.

1. Uchwała niniejsza rozróżnia wynagrodzenie wykładowców i kierowników kursów niższych i wyższych.

2. Do grupy kursów niższych należą kursy organizowane przez spółdzielnie i oddziały okręgowe centrali oraz te z kursów centralnych, które nie zostały zakwalifikowane w Wydziale Szkolenia CZS jako kursy wyższe.

3. Kursami wyższymi, z mocy niniejszej uchwały, są kursy centralne dla rewidentów, pracowników aparatu szkolenia i kadr, planistów, kierowników działów finansowych oraz te kursy, na których materiał nauczania wchodzi w zakres studiów wyższych uczelni, bądź uczestnicy kursu posiadają wyższe wykształcenie. Kursy ustne, uzupełniające naukę korespondencyjną, prowadzone przez Spółdzielcze Studium Korespondencyjne, zalicza się do kursów wyższych.

W szczególnych wypadkach na wniosek zainteresowanej centrali Wydział Szkolenia CZS, biorąc pod uwagę daleko idącą specjalizację, wysoki poziom kwalifikacji słuchaczy i wysoki poziom nauczania, może zaliczyć do grupy kursów wyższych inne typy kursów.

4. Za godzinę wykładową uważa się jednostkę lekcyjną o czasie trwania od 45 do 60 minut w zależności od obowiązującego na danym kursie podziału godzin.

II. Wynagrodzenie za wykłady.

5. Ustala się następujące zasady i normy wynagradzania za wykłady na danym kursie:

a) Na kursach niższych za efektywną godzinę wykładową wynagrodzenie wynosi zł 700, na kursach wyższych 900 zł. W wyjątkowych wypadkach, uzasadnionych specjalnie wysokimi kwalifikacjami wykładowcy lub specjalnym charakterem wykładu, Wydział Szkolenia CZS może zezwolić na stosowanie wyższej normy wynagrodzenia, w granicach do 1200 zł za efektywną godzinę wykładową.

b) Pracownicy spółdzielczy, niezatrudnieni w charakterze stałych wykładowców, mogą być w razie potrzeby zwalniani z normalnych zajęć służbowych dla prowadzenia wykładów na kursach spółdzielczych, nie więcej jednak niż 20 godzin miesięcznie.

Jeżeli prowadzenie wykładów wymaga wyjazdu pracownika poza miejsce jego stałego zatrudnienia, nieobecność jego w pracy nie może przekroczyć pięciu dni w miesiącu.

W wypadkach wyjątkowych, prezes zarządu oddziału centrali może wyrazić zgodę na zwolnienie z większej liczby godzin.

6. Ćwiczenia i seminaria prowadzone osobiście przez wykładowcę uważane są za godziny wykładowe.

Asystenci prowadzący ćwiczenia i seminaria otrzymują 50% stawki zasadniczej, przewidzianej dla wykładowcy.

7. Za prowadzenie świetlicy wynagrodzenie wynosi 400 zł za jedną godzinę zajęć. Zajęcia świetlicowe winny być objęte programem kursu.

III. Wynagrodzenie za kolokwia, egzaminy, poprawę ćwiczeń pisemnych.

8. Wykładowcy na kursach niższych otrzymują wynagrodzenie za kolokwia i egzaminy ustne po zł 100, na kursach wyższych — po 120 zł od przeciętnego uczestnika kursu.

9. Za poprawę prac pisemnych, przewidzianych w programie przedmiotu, wykładowcy otrzymują na kursach niższych zł 50 do 80, na kursach wyższych — 70 do 100 zł za jedną pracę.

Wysokość stawek w oznaczonych granicach ustala na wniosek kierownika kursu, kierownik komórki szkolenia danej centrali.

Kierownik komórki szkolenia centrali, na wniosek kierownika kursu, w wypadkach, gdy poprawianie ćwiczeń łączy się z dużym nakładem pracy ze względu na rodzaj i rozmiar ćwiczeń, może podwyższyć wymienione stawki do 50% ponad ustaloną normę.

10. Wynagrodzenie za egzaminy przeprowadzone komisyjnie otrzymują: przewodniczący komisji i egzaminatorzy poszczególnych przedmiotów oraz osoby wchodzące w skład komisji egzaminacyjnej zatwierdzonej przez kierownika komórki szkoleniowej oddziału centrali. Nie pobierają wynagrodzenia za udział w komisji egzaminacyjnej osoby delegowane celem wizytacji egzaminu.

11. Kierownik kursu, biorący udział w charakterze członka komisji egzaminacyjnej, nie pobiera za te czynności oddzielnego wynagrodzenia. W wypadku, gdy kierownik kursu jest jednocześnie wykładowcą i egzaminuje z wykładanego przedmiotu, wówczas pobiera wynagrodzenie przysługujące wykładowcy.

IV. Wynagrodzenie za opracowywanie skryptów, programów i niektórych innych pomocy naukowych.

12. Ustala się następujące zasady i normy wynagrodzenia za opracowanie skryptów do wykładów:

a) Na kursach niższych — zł 600 do 750 za jedną stronę maszynopisu, nie więcej jednak niż zł 3000 za skrypt 1 godziny wykładowej;

— na kursach wyższych i w szkołach — zł 850 do 1250 za jedną stronę maszynopisu, nie więcej jednak niż zł 4000 za skrypt jednej godziny wykładowej;

(Za stronę maszynopisu uważa się 32 wiersze po ca 52 znaki pisarskie każdy, a więc ca 1700 znaków pisarskich).

b) Jeżeli skrypt zawiera ustępy większe od 1/2 strony maszynopisu, które stanowią wyjątki z prac publikowanych w językach obcych i są przetłumaczone przez autora skryptu, wynagrodzenie za tę część skryptu obniża się do 75% stawki zasadniczej. Za ustępy większe od 1/2 strony maszynopisu, stanowiące przytoczenia z innych prac, wynagrodzenie wynosi 30% normy zasadniczej.

c) W razie konieczności poważniejszych przeróbek skryptu, których nie dokonał sam autor, wynagrodzenie wynosi 80% do 90% minimalnej stawki zasadniczej.

d) Jeżeli zamówionego skryptu nie przyjęto, autor otrzymuje 50% stawki minimalnej.

13. Wynagrodzenie opiniodawców oblicza się wg objętości dostarczonego maszynopisu, licząc od strony maszynopisu (ca 1700 znaków pisarskich):

skryptów dla kursów niższych — 80 do 125 zł,
" " " wyższych — 100 „ 150 zł.

14. Wynagrodzenie redaktorów merytorycznych oblicza się wg objętości dostarczonego maszynopisu, licząc od strony (ca 1700 znaków pisarskich):

skryptów dla kursów niższych — 80 do 150 zł,
 „ „ „ wyższych i szkół — 100 „ 200 zł.

W określeniu zakresu pracy autorów, opiniodawców i redaktorów należy kierować się przepisami zawartymi w Zarządzeniu Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 12 maja 1950 r. (Biuletyn PKPG N 13 — 1950, poz. 154).

15. Wynagrodzenie za opracowanie, na zlecenie, szczegółowego programu nauczania, przedmiotu względnie grupy przedmiotów pokrewnych, ustala się w trybie wynagrodzeń za opracowanie skryptów, z tym, że normy wynagrodzeniowe podnosi się o 25%. To samo dotyczy przeróbek i uzupełnień programów. Programy szczegółowe, zbliżone w ujęciu materiału do konspektu lub skryptu potraktowane zostaną jak skrypty.

Nie otrzymują wynagrodzenia za opracowanie programów pracownicy komórek programowych, opracowujących je w godzinach zajęć służbowych.

16. Wynagrodzenie za autorstwo oryginalnych tablic statystycznych, podstaw do wykresów itp. oraz wynagrodzenie za różne prace graficzne ustalane będzie każdorazowo w Wydziale Szkolenia CZS na wnioski danej centrali.

V. Koszty przejazdu i diety przysługujące wykładowcy.

17. Wszyscy wykładowcy otrzymują pełne wyżywienie i zakwaterowanie w miejscu trwania kursu — w dniach, w których mają zajęcia na kursie.

W wypadku, gdy ogólna organizacja kursu nie obejmuje zakwaterowania i wyżywienia, wówczas wykładowcy otrzymują zwrot rzeczywistych kosztów zakwaterowania oraz diety wg obowiązujących norm.

18. Wykładowcom — pracownikom instytucji spółdzielczych przysługuje zwrot rzeczywistych kosztów podróży wg obowiązujących norm; innym wykładowcom, wg umowy, nie wyżej jednak od najwyższych stawek, stosowanych dla pracowników instytucji spółdzielczych.

19. Wykładowcom wypłaca się diety tylko za okres trwania podróży na kurs i z kursu.

20. Przepisów działu II oraz działu III punkt 9 nie stosuje się do stałych wykładowców, za których uważa się osoby zobowiązane, głównie z tytułu umowy o pracę, do wykładania na kursach.

VI. Wynagrodzenie za kierownictwo.

21. Stałym kierownikiem kursów jest osoba, do której obowiązków służbowych, z tytułu umowy o pracę, należy wyłącznie lub głównie prowadzenie kursów.

22. Stałym kierownikom kursów za prowadzenie przez nich kursów ustnych nie przysługuje żadne dodatkowe wynagrodzenie z tytułu pełnienia funkcji oraz za wykłady, jeżeli ilość zleconych im godzin wykładowych nie przekracza jednej godziny dziennie, 6 godzin tygodniowo lub 24 godzin miesięcznie.

23. Za efektywne godziny wykładowe ponad określone wyżej minimum, stali kierownicy kursów pobierają wynagrodzenie jak wykładowcy.

24. Stali kierownicy kursów korzystają z zakwaterowania i wyżywienia na kursie oraz otrzymują zwrot kosztów przejazdów na takich samych zasadach jak wykładowcy.

25. Do osób, które w rozumieniu niniejszej uchwały nie są stałymi kierownikami kursów, a którym zlecono prowadzenie kursów, stosuje się wszystkie postanowienia, dotyczące stałych kierowników kursów, z zachowaniem poniższych przepisów:

a) jeśli funkcję kierownika kursu internatowego zlecono pracownikowi instytucji spółdzielczej, organizującej kurs lub innej instytucji na zasadach delegowania pracownika, przysługuje mu ryczałt za każdy dzień pobytu na kursie niższym — zł 500, na kursie wyższym — zł 600,

b) na kursach nieinternatowych kierownikowi przysługuje ryczałt w wysokości 100 zł za każdą godzinę zajęć przewidzianych programem kursu,

c) do czasu faktycznego trwania kursu, za czynności związane z jego organizacją, można doliczyć kierownikom: konferencji szkoleniowych i kursów, trwających do dwóch tygodni, po jednym dniu, a kierownikom kursów dłuższych — po dwa dni przed rozpoczęciem i dwa dni po zakończeniu kursu.

VII. Wynagrodzenie instruktorów, szkolących przy warsztacie pracy.

26. Instruktorem, w rozumieniu niniejszej uchwały, jest pracownik instytucji spółdzielczej o wysokich kwalifikacjach zawodowych, któremu zlecono szkolenie przy warsztacie pracy w zakresie nauczania umiejętności praktycznych, w ściśle określonym czasie, innego pracownika lub grupy pracowników.

27. Podstawą obliczenia wynagrodzenia instruktora jest czas trwania nauki oraz liczba szkolonych.

28. Wynagrodzenie za jeden dzień szkolenia wynosi w złotych:

	Instruktorem jest	
	brygadzysta	majster
1	100	170
2	180	300
3	240	400
4	280	470
5 i więcej	300	500

29. Instruktorów szkolenia przy warsztacie pracy — wybitnych specjalistów spośród pracowników niespółdzielczych angażuje się na podstawie odrębnych umów zatwierdzonych przez Wydział Szkolenia CZS i wynagradza się zgodnie z przewidzianymi umową warunkami.

VIII. Przepisy końcowe.

30. Powyższe zasady i normy wynagradzania dotyczą również Centralnej Szkoły Rewidentów oraz Spółdzielczego Studium Korespondencyjnego, z wyjątkiem norm wynagradzania kierowników i sekretarzy punktów szkolenia SSK, autorów programów i skryptów oraz redaktorów, opiniodawców i korektorów, których zasady wynagradzania ustala odrębna uchwała Zarządu CZS.

31. Niniejsze zasady wynagradzania za prace pedagogiczne w szkoleniu prowadzonym przez spółdzielczość obowiązują od dnia 1 listopada 1950 roku. Z dniem tym traci moc obowiązującą uchwała Zarządu CZS z dnia 26 listopada 1949 r. w sprawie zasad wynagradzania, stanowiących przedmiot niniejszej uchwały.

114.

UCHWAŁA ZARZĄDU CENTRALNEGO ZWIĄZKU SPÓŁDZIELCZEGO

z dnia 12 października 1950 r.

w sprawie nadania uprawnień rewizyjnych.

Na podstawie §§ 4, 7 i 8 instrukcji CZS z dnia 4 listopada 1948 r. o nadawaniu uprawnień rewizyjnych i kwalifikowaniu rewidentów (Monitor Spółdzielczy Nr 10-11/1948, poz. 69, Zarząd CZS na wniosek Komisji Egzaminacyjnej CZS postanawia:

a) nadać uprawnienia rewizyjne 64 rewidentom,

wymienionym na liście Nr 15, stanowiącej załącznik do niniejszej uchwały,

b) uchwała niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Monitorze Spółdzielczym,
c) wykonanie uchwały powierza się Wydziałowi Rewizyjnemu.

LISTA NR 15 REWIDENTÓW, KTÓRYM UCHWAŁĄ ZARZĄDU CZS Z DNIA 12 PAŹDZIERNIKA 1950 R. NADANO UPRAWNIENIA REWIZYJNE.

Centrala Rolnicza Spółdzielni „Samopomoc Chłopska“

1. Bednarz Czesław
2. Bożek Stanisław
3. Buczkowski Włodzimierz
4. Chmielowiec Stefan
5. Czuchra Józef
6. Grochowalski Adam
7. Grylak Władysław
8. Irzyk Józef
9. Kaściński Leszek
10. Kocięcki Kazimierz
11. Kopczyński Janusz
12. Kurlej Marian
13. Kusztal Jan
14. Linda Bolesław
15. Łapiński Antoni
16. Michalski Jan
17. Młodnicki Stanisław
18. Nazar Adam
19. Pajer Zygmunt
20. Prętki Henryk
21. Przybyszewski Stanisław
22. Sobieszkański Janusz
23. Stawiarski Józef-Bolesław
24. Szajewski Jerzy
25. Szczepankiewicz Leon
26. Szuster Dominik
27. Szyłak-Szydłowski Alfons
28. Tutaj Józef
29. Wasilewski Zenon
30. Wąsiewicz Alfons
31. Wojciechowski Bronisław
32. Zaremba Ludwik
33. Ziółkowski Stanisław
34. Żurek Piotr

Centrala Rzemieślnicza

1. Ciseł Jan
2. Cywiński Czesław
3. Czarnecki Roman
4. Jędral Czesław
5. Kontek Stanisław
6. Kostecki Leon
7. Kurowicki Jan
8. Niemiec Franciszek
9. Podgórski Stanisław
10. Witkowski Edward
11. Zięba Zbigniew
12. Zymek Henryk-Jan

Związek Spółdzielni Pracy

1. Bąk Władysław
2. Danielewicz Czesław
3. Dobry Jan
4. Grochot Jan
5. Kamiński Wiesław
6. Kapanowski Władysław
7. Karlik Ryszard
8. Kiela Zygmunt
9. Knothe Irena
10. Kwapien Zbigniew
11. Magdziak Władysław
12. Makowski Zdzisław
13. Makurat Alojzy
14. Ojak Franciszek
15. Osiński Witold
16. Pleskaczewski Julian
17. Szewczak Mirosław
18. Wojciechowski Henryk

115.

KOMUNIKAT WYDZIAŁU REWIZYJNEGO CENTRALNEGO ZWIĄZKU SPÓŁDZIELCZEGO

z dnia 16 października 1950 r.

w sprawie dodatkowej dokumentacji wniosków o zezwolenie na zakup maszyn i urządzeń technicznych z sektora uspołecznionego.

Zgodnie z postanowieniami art. 4 ustawy z dnia 20 lipca 1950 r. (Dz. U.R.P. Nr 31, poz. 285 z dnia 31.VII. 1950 r.) o rejestracji maszyn i przymusowym wykupie nieczynnych maszyn przemysłowych, zbycie lub oddanie w użytkowanie maszyn podlegają-

cych rejestracji, może — pod nieważnością — nastąpić tylko za zezwoleniem władzy rejestracyjnej“ (patrz Monitor Spółdzielczy Nr 14 z 1950 r. str. 6 i 7).

Władzą rejestracyjną w myśl art. 3 ust. 1 cyt.

ustawy jest Prezydium Powiatowej Rady Narodowej, właściwe ze względu na miejsce, w którym znajdują się maszyny podlegające rejestracji, a na terenie m. st. Warszawy i m. Łodzi, Prezydium Rad Narodowych tych miast.

Ustawa ta weszła w życie z dniem 31 lipca 1950 r.

W związku z powyższym do wniosków o zezwolenie na zakup maszyn przemysłowych i urządzeń technicznych, oprócz dokumentów wyszczególnionych w rozdziale I ustęp 6 uchwały Zarządu Cen-

tralnego Związku Spółdzielczego z dnia 15 września 1949 w sprawie korzystania z dostaw i usług sektora prywatnego w zakresie dokonywania inwestycji oraz zawierania umów dzierżawnych (Monitor Spółdzielczy Nr 17 — 18 z dnia 25.IX.1949 r.) należy dołączać zezwolenie na zakup lub dzierżawę właściwego Prezydium Pow. Rady Narodowej, a w odniesieniu do m. st. Warszawy i Łodzi — Prezydium Rad Narodowych tych miast.

Bez dołączenia takiego zezwolenia wnioski nie będą rozpatrywane.

116.

KOMUNIKAT WYDZIAŁU PREZYDIALNEGO CENTRALNEGO ZWIĄZKU SPÓŁDZIELCZEGO

z dnia 17 października 1950 r.

w sprawie używania ołówków kopiowych w przebitce.

Wobec wątpliwości, jakie nasuwa używanie ołówków kopiowych w przebitce, podajemy wyjaśnienie w tej sprawie, przesłane Centralnemu Związkowi Spółdzielczemu przez Departament Księgowości Ministerstwa Finansów, przy piśmie z dnia 12 września 1950 r. Nr KS 3231:

„W związku z pismem Nr HS/11433 z dnia 28.VIII.1950 r., — Departament księgowości Ministerstwa Finansów informuje, że przy braku odpowiednich piór do księgowania przebitkowego można używać ołówków kopiowych“.

PRZEGLĄD USTAWODAWSTWA OGÓLNEGO

W Dzienniku Ustaw R. P. Nr 42 z dnia 26 września 1950 r.

Zniesienie Biura Odbudowy Stolicy.

poz. 375. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 6 września 1950 r. w sprawie zniesienia Biura Odbudowy Stolicy.

Biuro Odbudowy Stolicy, jakie działało na podstawie ustawy z dn. 3 lipca 1947 r. o odbudowie m. st. Warszawy oraz na podstawie ustawy z dn. 27 kwietnia 1949 r. o utworzeniu urzędu Ministerstwa Budownictwa, — zostało zniesione.

Dotychczasowy zakres działania tego biura przejmuje Rada Narodowa w m. st. Warszawie oraz jej organa.

Rozporządzenie weszło w życie z dniem 26 września 1950 r.

W Dzienniku Ustaw R. P. Nr 43 z dnia 30 września 1950 r.

Zapobieżenie płynności kadr pracowników.

poz. 388. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 13 września 1950 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie określenia zawodów i specjalności, do których stosuje się przepisy o zapobieżeniu płynności kadr pracowników.

Rozporządzenie powyższe opiera się na przepisach ustawy z dn. 7 marca 1950 r. o zapobieżeniu płynności kadr pracowników w zawodach lub specjalnościach szczególnie ważnych dla gospodarki uspołecznionej (patrz Monitor Spółdzielczy Nr 7 z 1950 r., str. 14) i dotyczy rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 17 kwietnia 1950 r. w tym samym przedmiocie (patrz Monitor Spółdzielczy Nr 8 z 1950 r., str. 14).

Omawiane rozporządzenie rozszerza działanie przepisów przytoczonej wyżej ustawy z 7 marca 1950 r. między innymi na inżynierów, techników, budowniczych, majstrów, lekarzy weterynaryjnych, geologów, mierniczych i geodetów oraz głównych i starszych księgowych, jak również równorzędnych im pracowników w działach finansowych, zatrudnionych w uspołecznionych przedsiębiorstwach handlu.

Zawiesza ono również na czas do 31 grudnia 1951 r. prawo rozwiązywania umów o pracę lub stosunku służbowego, bez potrzeby wydawania nakazów, przewidzianych w cytowanej wyżej ustawie, przez pracowników, zatrudnionych w szkolnictwie artystycznym, realizatorów, operatorów, operatorów dźwięku, kinomechaników i innych osób, posiadających wykształcenie filmowe.

Rozporządzenie weszło w życie z dniem 30 września 1950 r.

Sądy ubezpieczeń społecznych.

poz. 389. Rozporządzenie Ministrów Sprawiedliwości oraz Pracy i Opieki Społecznej z dnia 31 sierpnia 1950 roku w sprawie ustalenia okręgów sądów ubezpieczeń społecznych.

Rozporządzenie powyższe opiera się na przepisach prawa o sądach ubezpieczeń społecznych z dn. 28 lipca 1939 r. (Dz. U. R. P. z 1939 r., Nr 71, poz. 476 i z 1946 r. Nr 12, poz. 76) i zostało wydane w celu dostosowania właściwości terytorialnej okręgowych sądów ubezpieczeń społecznych do przepisów ustawy z dnia 28 czerwca 1950 r. o zmianach w podziale administracyjnym Państwa (patrz Monitor Spółdzielczy Nr 13 z 1950 r., str. 9).

Właściwość terytorialna poszczególnych okręgowych sądów ubezpieczeń społecznych jest następująca:

1. Okręg Sądu w Warszawie — m. st. Warszawa i województwa: białostockie, lubelskie i warszawskie;
2. Okręg Sądu w Gdyni — województwa: bydgoskie, gdańskie i olsztyńskie;
3. Okręg Sądu w Katowicach — województwo katowickie;
4. Okręg Sądu w Krakowie — województwa: kieleckie, krakowskie i rzeszowskie;
5. Okręg Sądu w Łodzi — miasto Łódź i województwo łódzkie;
6. Okręg Sądu w Poznaniu — województwa: poznańskie i zielonogórskie;
7. Okręg Sądu w Szczecinie — województwa: koszalińskie i szczecińskie;
8. Okręg Sądu we Wrocławiu — województwa: opolskie i wrocławskie.

Rozporządzenie weszło w życie z dniem 30 września 1950 roku z mocą obowiązującą od dnia 6 lipca 1950 r.

Zmiana rozporządzenia wykonawczego do ustawy o podatku od wynagrodzeń.

poz. 390. Rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 13 września 1950 r., zmieniające rozporządzenie Ministra Skarbu w sprawie wykonania ustawy o podatku od wynagrodzeń.

Rozporządzenie powyższe opiera się na przepisach ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o podatku od wynagrodzeń (patrz Monitor Spółdzielczy Nr 6 z 1949 r. str. 12) i dotyczy rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 17 marca 1949 r. w spra-

wie wykonania tej ustawy (patrz Monitor Spółdzielczy Nr 8 z 1949 r., str. 11 oraz Nr 9 z 1950 r., str. 14).

Omawiane rozporządzenie nakłada obowiązek płacenia podatku od wynagrodzeń na osoby, trudniące się osobiście: a) zlewem lub odbiorem mleka, odbiorem jaj od dostawców oraz rozprawdaniem pasz treściwych na podstawie zlecenia udzielonego przez Centralę Spółdzielni Mleczarsko-Jajczarskich lub przez należące do niej spółdzielnie; b) skupem ruda leśnego (jagód i grzybów oraz innych owoców leśnych) na zlecenie państwowego przedsiębiorstwa „Państwowa Centrala Leśnych Produktów Niedrzewnych „Las“ oraz jego eksportu. Obowiązek taki został rozszerzony również na osoby, wykonujące umowy zlecenia na rzecz państwowego przedsiębiorstwa „Państwowa Organizacja Imprez Artystycznych „Artos“.

Rozporządzenie powyższe weszło w życie z dniem 30 września 1950 r., z mocą obowiązującą od dnia 1 maja 1950 r.

Zawieszenie na rok 1950 dla niektórych grup podatników mocy obowiązującej przepisów ustawy o podatku gruntowym w przedmiocie opodatkowania przychodów z działów specjalnych.

poz. 391. Rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 15 września 1950 r. w sprawie, wymienionej w nagłówku.

Rozporządzenie powyższe opiera się na przepisach ustawy z dnia 28 czerwca 1950 r. o podatku gruntowym (patrz Monitor Spółdzielczy Nr 13 z 1950 r., str. 5). Zawiesza ono na rok 1950 przepisy tej ustawy, dotyczące doliczania do podstawy opodatkowania przychodów, osiągniętych przez gospodarstwa rolne z prowadzonych przez nie w większym rozmiarze działów specjalnych w zakresie: a) uprawy roślin lekarskich (zielarstwa) i włókniстых (lnu, konopi i lnianki), szkółkarstwa, chmielarstwa, pszczelarstwa, mleczarstwa, hodowli bydła, koni, owiec, trzody chlewnej i innych zwierząt użytkowych, hodowli i tuczenia ptactwa domowego oraz hodowli innych ptaków; b) jedwabnictwa oraz upraw specjalnych, a w szczególności sadownictwa, uprawy warzyw oraz nasiennictwa ogrodniczego tych warzyw, uprawy krzewów owocowych (agrestu, porzeczek itp.) i roślin zielonych owocujących (truskawek, malin, poziomki, itp.), uprawy roślin przemysłowych (burak, cykorja, ziemniak przemysłowy itp.), oleistych (rzepak, rzepik, mak), tytoniu i nasiennictwa.

Przychody osiągnięte z działów specjalnych, wymienionych pod lit. b), nie podlegają doliczeniu do podstawy opodatkowania gospodarstwa rolnego, jeżeli przychody te podatnik osiąga z dostaw na rzecz przedsiębiorstw gospodarki społecznej w ramach zawartych i wykonanych umów plantacyjnych (kontrakcji).

Rozporządzenie weszło w życie z dniem 30 września 1950 r., z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1950 r.

Obniżenie podatku gruntowego dla członków zrzeszeń uprawy ziemi.

poz. 392. Rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 15 września 1950 r. w sprawie wymienionej w nagłówku.

Opierając się na przepisach ustawy z dnia 28 czerwca 1950 r. o podatku gruntowym (patrz Monitor Spółdzielczy Nr 13 z 1950 r., str. 5) zarządzenie powyższe przyznaje na rok podatkowy 1950 rolnikom, będącym członkami zrzeszenia uprawy ziemi, ulgę w wysokości 30% tej części podatku gruntowego, która przypada z gruntów, włączonych przez podatnika do wspólnej uprawy.

Rozporządzenie weszło w życie z dniem 30 września 1950 roku, z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1950 roku.

Kodeks Postępowania Cywilnego.

poz. 394. Obwieszczenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 sierpnia 1950 r. o ogłoszeniu jednolitego tekstu Kodeksu Postępowania Cywilnego.

Obwieszczenie powyższe opiera się na przepisach ustawy z dnia 20 lipca 1950 r. o zmianie przepisów postępowania w sprawach cywilnych (patrz Monitor Spółdzielczy Nr 14 z 1950 r., str. 11). Jako załącznik do obwieszczenia, został ogłoszony, obowiązujący obecnie, tekst Kodeksu Postępowania Cywilnego.

W Dzienniku Ustaw R.P. Nr 44 z dnia 4 października 1950 r.

Państwowa Inspekcja Handlowa.

poz. 396. Dekret z dn. 21 września 1950 r. o Państwowej Inspekcji Handlowej.

Celem powołania do życia Państwowej Inspekcji Handlowej jest usprawnienie zaopatrzenia towarowego mas pracujących, zabezpieczenie interesów konsumenta i sprawności jego obsługi oraz zwalczanie spekulacji.

Państwowa Inspekcja Handlowa podlega Ministrowi Handlu Wewnętrznego, a jej organami są: Główny Inspektorat z Głównym Inspektorem na czele oraz wojewódzkie inspektoraty (inspektoraty w m. st. Warszawie i w m. Łodzi), na czele których stoją wojewódzcy inspektorzy.

Na wniosek Głównego Inspektora Minister Handlu Wewnętrznego może również w razie potrzeby powołać inspektoraty powiatowe z powiatowymi inspektorami na czele.

Wojewódzkie i powiatowe inspektoraty obowiązane są do uzgadniania planów działalności na terenie województwa lub powiatu z prezydiami właściwych rad narodowych.

Zadaniem Państwowej Inspekcji Handlowej jest ochrona interesów konsumenta, współdziałanie w zwalczaniu spekulacji oraz czuwanie nad przestrzeganiem przepisów, dotyczących obrotu towarowego, i nad prawidłowością działania aparatu handlowego. W szczególności do zakresu działania Państwowej Inspekcji Handlowej należy: a) inspekcja społecznej i prywatnej sieci handlowej oraz żywienia zbiorowego pod względem ilościowego, jakościowego i asortymentowego zaopatrzenia towarowego; b) inspekcja dystrybucji masy towarowej; c) sprawdzanie prowadzenia ksiągk zażaleń i sposobu załatwiania zażaleń; d) inspekcja przestrzegania obowiązujących cen i ustalonych marż zarobkowych; e) inspekcja ochrony mienia socjalistycznego w zakresie sieci zakładów obrotu towarowego; f) inspekcja magazynowania, transportowania i zabezpieczania towarów; g) badanie jakości artykułów stanowiących przedmiot wewnętrznego obrotu towarowego przez prowadzenie w tym celu laboratoriów analitycznych; h) inspekcja przestrzegania obowiązujących standardów i receptur; i) powoływanie rzeczoznawców w zakresie technologii artykułów, stanowiących przedmiot wewnętrznego obrotu towarowego, rzeczoznawców w zakresie techniki obrotu tymi artykułami oraz probierców, wagowych, klasyfikatorów branżowych; j) orzekanie o zniszczeniu lub oddaniu do przerobu artykułów, stanowiących przedmiot wewnętrznego obrotu towarowego, zepsutych lub nie nadających się do użytku; k) współdziałanie w zwalczaniu handlu nielegalnego i łańcuskowego oraz innych form spekulacji, jak również gromadzenia i ukrywania towarów; l) sprawdzanie rzetelności miary i wagi w obrocie towarowym; m) inspekcja sprawności i poziomu obsługi konsumenta; n) współpraca z władzami sanitarnymi przy inspekcjonowaniu przestrzegania przepisów sanitarnych przez zakłady obrotu towarowego; o) współpraca z inspekcją farmaceutyczną w zakresie rozprawdania przez zakłady handlowe artykułów sanitarnych, farmaceutycznych i środków odurzających.

Państwowa Inspekcja Handlowa współdziała z organami kontroli wewnętrznej i społecznej.

Przy wykonywaniu swych zadań organa Państwowej Inspekcji Handlowej są uprawnione do przeprowadzania inspekcji w zakładach handlowych i związanych z nimi zakładach produkcyjnych, jak również towarów do nich przewożonych, oraz do przeglądania dokumentów i ksiąg jak również żądania wyjaśnień.

Z przebiegu tych czynności, które w miarę możliwości należy dokonywać w obecności kierownika inspekcjonowanej placówki lub osoby upoważnionej do zastępowania go, sporządza się protokół. Protokół taki ma być przedstawiony do podpisu kierownikowi zakładu lub zastępującej go osobie. Osoby te mogą zgłosić do protokołu swe uwagi.

W razie stwierdzenia w toku inspekcji naruszenia przepisów albo zasad prawidłowego obrotu towarowego, organa Państwowej Inspekcji Handlowej mogą na piśmie wydać na miejscu do niezwłocznego wykonania niezbędne zarządzenia, jeżeli natychmiastowe przerwanie stwierdzonego stanu rzeczy jest ze względu na interes społeczny konieczne.

Omawiany dekret zawiera sankcje karne, postanawiając, że kto przez odmowę wykonania zarządzeń lub żądań, opartych na przepisach tego dekretu umyślnie przeszkadza organom Państwowej Inspekcji Handlowej w wykonaniu ich zadań, — podlega karze aresztu do 3 tygodni i grzywny do 50.000 zł, lub jednej z tych kar, przy czym orzekanie następuje w trybie postępowania karno-administracyjnego.

Szczegółowie organizację oraz tryb postępowania Państwo-

wej Inspekcji handlowej określi Minister Handlu Wewnętrznego w drodze zarządzenia.

Omawiany dekret wszedł w życie z dniem 4 października 1950 r.

Rozgraniczenie nieruchomości Skarbu Państwa lub nieruchomości nabywanych dla realizacji narodowych planów gospodarczych.

poz. 398. Dekret z dnia 21 września 1950 r. w sprawie wymienionej w nagłówku.

Dekret powyższy zawiera przepisy o uproszczonym trybie rozgraniczenia w terenie nieruchomości, należących do Skarbu Państwa, bądź nabywanych lub przekazywanych dla realizacji narodowych planów gospodarczych, jak również rozgraniczenia tych nieruchomości z innymi nieruchomościami.

Opodatkowanie przedsiębiorstw gospodarki uspołecznionej.

poz. 399. Dekret z dnia 21 września 1950 r. o opodatkowaniu przedsiębiorstw gospodarki uspołecznionej.

Przepisy powyższego dekretu normują opodatkowanie między innymi przedsiębiorstw państwowo-spółdzielczych, central spółdzielczo-państwowych, central spółdzielni oraz spółdzielni.

W stosunku do podatników, wymienionych w dekrete, Rada Ministrów określa: 1) rodzaj, wysokość i sposób opodatkowania; 2) podmiot, przedmiot i podstawę opodatkowania oraz treść obowiązku podatkowego; 3) podatnika lub płatnika bądź podatnika i płatnika; 4) terminy płatności oraz sposób obliczania i uiszczania podatku; 5) zasady i warunki zgłaszania obowiązku podatkowego (rejestracji); 6) zasady i warunki zwalniania od podatku oraz zwrotu i umarzania podatku; 7) zakres stosowania obowiązujących przepisów podatkowych.

Wykonując uprawnienia, nadane omawianym dekretem, Rada Ministrów może regulować poszczególne zagadnienia odmiennie dla niektórych z podatników bądź dla poszczególnych rodzajów ich świadczeń lub dochodów.

Obowiązujące dotychczas przepisy w przedmiocie opodatkowania podatników, wymienionych w omawianym dekrete, tracą moc z dniem wejścia w życie przepisów, jakie będą wydane na podstawie tego dekretu, w zakresie, unormowanym tymi przepisami.

Z przepisów omawianego dekretu wynika więc, że kwestje podatkowe dla przedsiębiorstw gospodarki uspołecznionej będą obecnie normowane nie przez ustawy i dekrety, lecz w drodze rozporządzeń Rady Ministrów.

Omawiany dekret wszedł w życie z dniem 4 października 1950 r. z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1950 r.

Zmiana organizacji naczelných władz gospodarczych.

poz. 400. Dekret z dnia 21 września 1950 r., zmieniający ustawę o zmianie organizacji naczelných władz gospodarki narodowej.

Dekret powyższy zmienia ustawę z dnia 10 lutego 1949 r. (patrz Monitor Spółdzielczy Nr 6 z 1949 r., str. 14).

W szczególności o ile chodzi o zakres działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, to ma ona opracowywać zagadnienia gospodarki narodowej z własnej inicjatywy, albo na zlecenie Rady Ministrów lub Prezydium Rządu (a nie, jak dotychczas — na zlecenie Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów).

Przepis o trybie mianowania Przewodniczącego PKPG został zmieniony w ten sposób, że obecnie Przewodniczącego PKPG mianuje i odwołuje Prezydent Rzeczypospolitej na wniosek Prezesa Rady Ministrów, przy czym Przewodniczącym PKPG jest członkiem Rządu. Dotychczas Przewodniczącym PKPG był z urzędu Przewodniczący Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów.

Uległy również zmianie przepisy, dotyczące wojewódzkich urzędów planowana gospodarczego jako terenowych organów PKPG. Obecnie przy prezydiach rad narodowych zostały utworzone wojewódzkie (w m. st. Warszawie i m. Łodzi — miejskie) oraz powiatowe (w miastach stanowiących powiaty miejskie — miejskie) komisje planowania gospodarczego.

O ile chodzi o Centralny Urząd Szkolenia Zawodowego, to obecnie Prezesa tego urzędu mianuje i odwołuje Prezes Rady Ministrów. Dotychczas do tej nominacji lub odwołania konieczny był wniosek Przewodniczącego Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów. Przepis ten został obecnie uchylony.

Sprawy, dotyczące statystyki państwowej, Głównego Urzędu Statystycznego oraz Instytutu Gospodarstwa Narodowego przeszły obecnie z zakresu właściwości Przewodniczącego Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów do właściwości Przewodniczącego PKPG.

Przewidziany w obowiązujących przepisach zakres właściwości Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów przeszedł na Prezydium Rządu.

Wreszcie, przewidziany w obowiązujących przepisach zakres działania Przewodniczącego Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów przeszedł na Przewodniczącego PKPG.

Omawiany dekret wszedł w życie z dniem 4 października 1950 r.

Obrót bezgotówkowy.

poz. 402. Dekret z dnia 21 września 1950 r. o zmianie ustawy o obowiązku uczestniczenia w obrocie bezgotówkowym.

Dekret powyższy zmienia niektóre przepisy ustawy z dnia 1 lipca 1949 r. o obowiązku uczestniczenia w obrocie bezgotówkowym (patrz Monitor Spółdzielczy Nr 15—16 z 1949 r., str. 12).

W szczególności uległ zmianie przepis tej ustawy, zwalniający przedsiębiorstwa detalicznej sprzedaży od obowiązku przyjmowania w drodze bezgotówkowej należności za sprzedane towary, obecnie brzmienie przepisu tego jest następujące: „Przedsiębiorstwa detalicznej sprzedaży, będące uczestnikami obrotu bezgotówkowego, zwolnione są od obowiązku przyjmowania w drodze bezgotówkowej należności za sprzedane towary, chyba, że nabywca, będący uczestnikiem obrotu bezgotówkowego, zaoferował zapłatę czekiem rachunkowym.”

Omawiany dekret wszedł w życie z dniem 4 października 1950 r.

Pokrywanie opłat za pobyt w szpitalu.

poz. 409. Dekret z dn. 21 września 1950 r., zmieniający ustawę o pokrywaniu opłat w szpitalach, będących zakładami społecznymi służby zdrowia.

W myśl powyższego dekretu członkowie spółdzielni rolniczo-produkcyjnych, nie podlegający ubezpieczeniu społecznemu, ponoszą opłaty ulgowe za leczenie w szpitalach lub w izbach porodowych w wysokości 30% opłaty, ustalonej dla szpitali powiatowych lub izb porodowych.

W Dzienniku Ustaw R.P. Nr 45 z dnia 7 października 1950 r.

Umowy planowe.

poz. 414. Rozporządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 2 września 1950 r. w sprawie rozciągnięcia obowiązku zawierania umów planowych.

Rozporządzenie powyższe jest uzupełnieniem zarządzeń, wydanych w rozporządzeniu Przewodniczącego PKPG z dn. 7 sierpnia 1950 r. w tej samej sprawie (patrz Monitor Spółdzielczy Nr 14 z 1950 r., str. 14).

Rozszerza ono obowiązek zawierania umów planowych na rok 1950 na Ministrów Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego w zakresie zaopatrzenia podległych im resortów, oraz na spółdzielnie zrzeszone w Związku Spółdzielni Spożywców i Centrali Rolniczej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska” w zakresie, obejmującym cały plan zaopatrzenia i zbytu danej spółdzielni oraz przewozu towarów, chyba, że ze względu na ich rodzaj albo z innych przyczyn nie jest to możliwe.

Omawiane rozporządzenie weszło w życie z dniem 7 października 1950 r., z mocą obowiązującą od dnia 21 sierpnia 1950 r.

Świadczenia osobiste i rzeczowe na cele powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli.

poz. 420. Rozporządzenie Ministrów Przemysłu Ciężkiego i Finansów z dnia 29 września 1950 r. w sprawie, wymienionej w nagłówku.

Rozporządzenie powyższe opiera się na przepisach ustawy z dnia 28 czerwca 1950 r. o powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli (patrz Monitor Spółdzielczy Nr 13 z 1950 r., str. 9).

w myśl powyższego rozporządzenia prezydium gminnej rady narodowej może, na wniosek zjednoczenia energetycznego, przeprowadzającego powszechną elektryfikację, wyznaczyć spośród mieszkańców wsi lub osiedla, objętego powszechną elektryfikacją, osoby obowiązane do wykonania prostej (niewykwalifikowanej) pracy lub do dostarczenia podwód na cele elektryfikacji, kwater dla pracowników oraz pomieszczeń na sprzęt i materiały.

Należności z tego tytułu będą obliczane według stawek, ustalonych przez prezydium powiatowej rady narodowej i wypłacone przez zjednoczenie energetyczne zainteresowanym na podstawie wykazów, przedstawionych przez prezydium gminnej rady narodowej.

Rozporządzenie weszło w życie z dniem 7 października 1950 r.

OKÓLNIKI I ZARZĄDZENIA PAŃSTWOWYCH WŁADZ CENTRALNYCH

Odwoławcze Komisje Lokalowe.

W Monitorze Polskim z dnia 22 września 1950 r. Nr A-100 pod poz. 1260 zostało ogłoszone zarządzenie Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 12 września 1950 r. o wewnętrznej organizacji i trybie postępowania odwoławczych komisji lokalowych.

Zarządzenie powyższe zostało wydane w związku z nowelizacją dekretu z dn. 21 grudnia 1945 r. o publicznej gospodarce lokalami (patrz Monitor Spółdzielczy Nr 14 z 1950 r., str. 9).

W myśl omawianego zarządzenia, odwoławcze komisje lokalowe działają przy prezydiach rad narodowych i składają się z powoływanych przez właściwe prezydium przewodniczącego, jego zastępcy i członków, przy czym przynajmniej połowa członków komisji powinna być powołana z listy kandydatów, przedstawionej przez właściwe (powiatowe, okręgowe) rady związków zawodowych.

Odwoławcze komisje lokalowe rozpoznają sprawy z odwołań od decyzji władz kwaterunkowych na rozprawie ustnej.

O terminie rozprawy powinna być zawiadomiona pisemnie osoba, która wniosła odwołanie, oraz osoba, na korzyść której zapadła zaskarżona decyzja, jak również — przełożone władze tych osób, jeżeli w sprawie przydziału lokalu składały one wnioski.

Zawiadomienie powinno nastąpić w takim czasie, ażeby osoby (władze), do których jest ono kierowane, miały możliwość wzięcia udziału, w rozprawie.

Jeżeli wykonanie zaskarżonej decyzji mogłoby spowodować dla strony niepowetowaną szkodę, przewodniczący odwoławczej komisji lokalowej może przed odbyciem rozprawy zarządzić wstrzymanie wykonania decyzji władzy kwaterunkowej, orzekającej natychmiastową wykonalność decyzji.

Likwidacja Spółdzielczego Banku Pracy z odp. udz. w Warszawie.

W Monitorze Polskim z dnia 25 września 1950 r. Nr A-101 pod poz. 1269 zostało ogłoszone zarządzenie Ministra Finansów z dn. 12 września 1950 r. w sprawie likwidacji niektórych spółdzielni kredytowych.

W myśl powyższego zarządzenia Spółdzielczy Bank Pracy z odp. udz. w Warszawie ulega likwidacji w całości w trybie dekretu z dnia 25 października 1948 r. o zasadach i trybie likwidacji niektórych przedsiębiorstw bankowych (patrz Monitor Spółdzielczy Nr 2 z 1949 r., str. 12).

Zarządzenie weszło w życie z dniem 1 października 1950 r.

Wadia i zabezpieczenie wykonania umów.

W tym samym numerze Monitora Polskiego pod poz. 1278 zostało ogłoszone zarządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dn. 18 kwietnia 1950 r. w sprawie określenia wysokości wadium i zabezpieczeń wykonania umów.

Rozporządzenie powyższe opiera się na przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie dostaw, robót i usług na rzecz skarbu Państwa, samorządu oraz niektórych kategorii osób prawnych (patrz Monitor Spółdzielczy Nr 7 z 1949 r., str. 16).

W myśl powyższego rozporządzenia, przy udzielaniu zamówień na roboty melioracyjne oraz roboty, dostawy i usługi, związane z melioracją, przedsiębiorstwom innym niż wymienione w powołanym wyżej rozporządzeniu Rady Ministrów z dn. 19 lutego 1949 r., należy przyjmować wadium, wynoszące 5% sumy kosztorysu ofertowego.

Wadium ma służyć do zabezpieczenia ewentualnych roszczeń zamawiającego do oferenta, mogących powstać od chwili wniesienia oferty do chwili złożenia zabezpieczenia wykonania umowy (kaucji).

Natomiast zabezpieczenie wykonania umowy (kaucja) służy do zabezpieczenia wszelkich ewentualnych roszczeń zamawiającego do przedsiębiorstwa, mogących powstać w wyniku zawarcia umowy, nie wyłączając roszczeń o odszkodowanie umowne.

Na wadia i zabezpieczenia wykonania umów (kauceje) mogą być przyjmowane poza gotówką (w walucie polskiej) tylko walory określone w zarządzeniu Ministra Finansów (patrz Monitor Spółdzielczy Nr 9 z 1950 r., str. 16).

Zabezpieczenie wykonania umowy (kauceja) powinno wynosić 10% sumy umownej.

Przy podpisaniu umowy powinna być złożona część zabezpieczenia jej wykonania (kaucji) w wysokości co najmniej równej wadium. Reszta zabezpieczenia wykonania umowy powinna być potrącana z każdego rachunku częściowego (przebiegowego) w wysokości 10% danego rachunku.

Zabezpieczenie wykonania umowy (kauceja) podlega zwrotowi: a) przy robotach, dla których nie został w umowie ustalony okres gwarancyjny, po dokonaniu całkowitego odbioru robót (kolaudacji) i rozrachunku; b) przy robotach, dla których został w umowie ustalony okres gwarancyjny: w 50% po dokonaniu całkowitego odbioru robót (kolaudacji) i rozrachunku; w pozostałych zaś 50% — po dokonaniu pogwarancyjnego odbioru robót (rekolaudacji) i ostatecznym rozrachunku.

Omawiane zarządzenie weszło w życie z dniem 25 września 1950 r.

Udzielanie zamówień na rzecz Skarbu Państwa oraz niektórych kategorii osób prawnych.

W tym samym numerze Monitora Polskiego pod poz. 1279 zostało ogłoszone zarządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 28 sierpnia 1950 r. w sprawie szczegółowego trybu postępowania przy udzielaniu zamówień w trybie bezprzetargowym osobom innym, niż wymienione w § 8 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie dostaw, robót i usług na rzecz Skarbu Państwa, samorządu oraz niektórych kategorii osób prawnych.

Zarządzenie powyższe dotyczy zamówień w trybie bezprzetargowym na roboty wodno-melioracyjne oraz roboty, dostawy i usługi, związane z melioracją.

Statut organizacyjny Ministerstwa Handlu Wewnętrznego.

W Monitorze Polskim z dnia 27 września 1950 r. Nr A-102 pod poz. 1280 została ogłoszona uchwała Rady Ministrów z dnia 6 września 1950 r. w sprawie tymczasowego statutu organizacyjnego Ministerstwa Handlu Wewnętrznego.

Uchwała powyższa weszła w życie z dniem 27 września 1950 r. Z dniem tym utraciła moc obowiązującą uchwała Rady Ministrów z dnia 30 listopada 1949 r., w tym samym przedmiocie, ogłoszona w Monitorze Polskim Nr A-100 z 1949 r., pod. poz. 1173.

Organizacja finansowa i system finansowy państwowych przedsiębiorstw, podlegających władzom terenowym.

W tym samym numerze Monitora Polskiego pod poz. 1284 została ogłoszona uchwała Rady Ministrów z dnia 6 września 1950 r. w przedmiocie, wymienionym w nagłówku.

Uchwała powyższa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1951 roku.

Przedsiębiorstwa podległe Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

W tym samym numerze Monitora Polskiego pod poz. 1285 została ogłoszona uchwała Rady Ministrów z dnia 13 września 1950 r. w sprawie ustalenia spisu przedsiębiorstw podległych Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

Uchwała powyższa jest konsekwencją zmiany zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, oraz utworzenia Centralnego Urzędu Drobnej Wytwórczości (patrz Monitor Spółdzielczy Nr 7 z 1950 r., str. 14).

W związku z tym został uchylony spis przedsiębiorstw podległych Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, ustalony uchwałą Rady Ministrów z dnia 22 kwietnia 1949 r. (Monitor Polski Nr A-28 z 1949 r. poz. 435), a na jego miejsce przyjęty nowy spis takich przedsiębiorstw.

Według obecnie ustalonego spisu, Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego podlegają następujące przedsiębiorstwa państwowe wyodrębnione: 1) Biuro Dokumentacji Technicznej; 2) Biuro Projektów i Studiów Budownictwa Specjalnego; 3) Centralne Biuro Studiów i Projektów Budownictwa Przemysłowego; 4) Centralne Biuro Obrotu Maszynami; 5) Polskie Wydawnictwa Gospodarcze; 6) Państwowe Wydawnictwa Techniczne; i 7) Przedsiębiorstwo Upłynnienia Remanentów. Siedzibą wszystkich tych przedsiębiorstw jest Warszawa.

Przedsiębiorstwa, podległe Centralnemu Urzędowi Drobnej Wytwórczości.

W tym samym numerze Monitora Polskiego pod poz. 1286 została ogłoszona uchwała Rady Ministrów z dnia 13 września 1950 r. w sprawie ustalenia spisu przedsiębiorstw, podległych Centralnemu Urzędowi Drobnej Wytwórczości.

W myśl powyższej uchwały Centralny Urząd Drobnej Wytwórczości sprawuje nadzór nad wymienionymi poniżej przedsiębiorstwami, przy czym przy sprawowaniu nadzoru nad przedsiębiorstwami, wyszczególnionymi pod literą B, — Centralny Urząd Drobnej Wytwórczości współdziała z Centralnym Związkiem Spółdzielczym.

Podlegają Centralnemu Urzędowi Drobnej Wytwórczości:

- A. 1. Dyrekcja Przemysłu Miejsowego.
2. Centrala Przemysłu Ludowego i Artystycznego — Centrala Spółdzielczo-Państwowa z siedzibą w Warszawie.
3. Centrala Rzemieślnicza — Centrala Spółdzielczo-Państwowa z siedzibą w Warszawie.
- B. 1. Związek Spółdzielni Pracy — przedsiębiorstwo spółdzielcze z siedzibą w Warszawie.
2. Centrala Spółdzielni Inwalidów — przedsiębiorstwo spółdzielcze z siedzibą w Warszawie.

Akcja siewna.

W tym samym numerze Monitora Polskiego pod poz. 1287 została ogłoszona uchwała Prezydium Rządu z dn. 6 września 1950 r. w sprawie uzupełnienia uchwały Prezydium Rządu z dnia 26 lipca 1950 r. o akcji siewnej jesień 1950 r. i wiosna 1951 r. (patrz Monitor Spółdzielczy Nr 14 z 1950 r., str. 14).

W związku z przyjęciem planu kontraktowania 200 ha ziół i 2.500 ha wikliny omawiana uchwała uzupełnia postanowienia uchwały z 26 lipca 1950 r., przyznając dodatkowe kredyty dla Centrali Zielarskiej na zaliczkowanie plantacji i wykup zgodnie z ustalonymi w umowie warunkami — w wysokości 15.000.000 zł, oraz dla Centrali Przemysłu Ludowego i Artystycznego na zaliczkowanie plantacji i wykup, zgodnie z ustalonymi w umowie warunkami, — w wysokości 48.900.000 zł.

Zaopatrzenie ludności w opał.

W Monitorze Polskim z dnia 29 września 1950 r. Nr A-103 pod poz. 1291 została ogłoszona uchwała Prezydium Rządu z dnia 27 września 1950 r. w sprawie usprawnienia zaopatrzenia ludności w opał oraz dodatkowego pozyskania w 1950 roku w lasach państwowych 600.000 m³ drewna opałowego.

Uchwała między innymi zarządzeniami przewiduje przekazywanie w miarę potrzeby i w zależności od warunków terenowych, sprzedaży drewna opałowego z niektórych leśnictw Gminnym Spółdzielniom „Samopomoc Chłopska” i zobowiązanie tych leśnictw do bieżącego dostarczania tym spółdzielniom wykazów i dokładnej lokalizacji drewna, wyrobionego oraz nadającego się do uzyskania środków nabywczy.

Uchwała upoważnia prezydium wojewódzkich rad narodowych do wstrzymania, na wniosek pełnomocnika opałowego, dostaw węgla kamiennego do gmin lub grup gmin, posiadających na swym terenie zapasy niewęglowych środków opałowych (drewno opałowe, węgiel brunatny, torf) w ilościach wystarczających na pokrycie potrzeb opałowych ludności.

Takie same usprawnienia przysługują Ministrowi Handlu Wewnętrznego w odniesieniu do powiatów lub grup powiatów, posiadających na swym terenie zapasy niewęglowych środków opałowych w ilościach, wystarczających na pokrycie potrzeb opałowych ludności.

W razie wstrzymania dostaw węgla na tereny, których wstrzymanie dotyczy, węgiel kamienny może być dostarczany spoza obrębu tych terenów lub ze składów państwowych i spółdzielczych, położonych na tych obszarach, jedynie za wyłącznym pisemnym zezwoleniem pełnomocnika opałowego, który podobne zezwolenie może wydać w tych tylko przypadkach, gdy zastosowanie opału innego, aniżeli węgiel kamienny, jest niemożliwe z przyczyn technicznych.

Kontrola wewnętrzna w resorcie Ministerstwa Handlu Wewnętrznego.

W Monitorze Polskim Nr A-105 z dnia 5 października 1950 r. pod poz. 1323 zostało ogłoszone zarządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 21 listopada 1949 r. o organizacji i funkcjonowaniu kontroli wewnętrznej w Ministerstwie Handlu Wewnętrznego oraz w urzędach, instytucjach i przedsiębiorstwach podległych, wydane w porozumieniu z Prezesem Najwyższej Izby Kontroli na wniosek Ministra Handlu Wewnętrznego.

Przepisy zarządzenia powyższego mają zastosowanie, między innymi, względem instytucji i przedsiębiorstw bez względu na ich formę prawną lub organizacyjną, wykonujących zadania w ramach obowiązujących przepisów, zawartych umów lub udzielonych zleceń w zakresie handlu wewnętrznego, oraz względem wszystkich instytucji lub przedsiębiorstw, podległych nadzorowi Ministra Handlu Wewnętrznego.

W tym stanie rzeczy ustanowionej powyższym zarządzeniem kontroli podlegają również przedsiębiorstwa spółdzielcze, odpowiadające przytoczonym wyżej warunkom, a w szczególności Związek Spółdzielni Spożywców, Centrala Rolnicza Spółdzielni „Samopomoc Chłopska” i Centrala Spółdzielni Mleczarsko-Jajczarskich (patrz Monitor Polski Nr A-14 z 1949 r., poz. 161) i zrzeszone w tych centralach spółdzielnie.

Zarządzenie weszło w życie z dniem 5 października 1950 roku.

Podatek od wynagrodzeń i składki na Społeczny Fundusz Oszczędnościowy.

W Monitorze Polskim Nr A-106 z dnia 7 października 1950 r. pod poz. 1335 została ogłoszona uchwała Prezydium Rządu z dnia 13 września 1950 r. w sprawie wzmoczenia dyscypliny finansowej na odcinku podatku od wynagrodzeń i składek na Społeczny Fundusz Oszczędnościowy „C” (pracy najemnej) oraz w sprawie umorzenia zaległości w podatku od wynagrodzeń u płatników administracji publicznej, gospodarki uspołecznionej i instytucji społecznych.

Celem powyższej uchwały jest zahamowanie dalszego wzrostu zaległości w podatku od wynagrodzeń i w składkach na Społeczny Fundusz Oszczędnościowy „C”.

Dla osiągnięcia tego celu wszyscy ministrowie otrzymali polecenie wydania w ciągu miesiąca od daty omawianej uchwały, to jest od 13 września 1950 r., rygorystycznych zarządzeń, nakazujących płatnikom administracji publicznej, gospodarki uspołecznionej i instytucji społecznych: a) ściśle przestrzeganie obowiązujących przepisów, dotyczących obliczania, pobierania i wpłacania na rachunek właściwego organu finansowego podatku od wynagrodzeń i składek na Społeczny Fundusz Oszczędnościowy „C”; b) podanie w terminie do dnia 15 października 1950 r. właściwym organom finansowym imion i nazwisk oraz stanowisk służbowych pracowników, odpowiedzialnych od tej daty zarówno za prawidłowe i terminowe obliczanie, pobieranie i wpłacanie na rachunek właściwego organu finansowego podatku od wynagrodzeń i składek na Społeczny Fundusz Oszczędnościowy „C”, jak i za bezpośredni nadzór nad tymi czynnościami. W razie powzięcia decyzji o powierzeniu wyżej wymienionych czynności innym pracownikom, należy natychmiast podać właściwemu organowi finansowemu imiona i nazwiska oraz stanowiska służbowe tych pracowników z jednoczesnym dokładnym wskazaniem terminu, w którym wygasta odpowiedzialność dotychczasowych pracowników, a powstała odpowiedzialność nowych.

W przypadkach naruszenia przepisów, dotyczących obliczania, pobierania i wpłacania na rachunek właściwego organu finansowego podatku od wynagrodzeń i składek na Społeczny

Fundusz Oszczędnościowy „C” przez płatników administracji publicznej, gospodarki uspołecznionej i instytucji społecznych, powinny być w stosunku do odpowiedzialnych za naruszenie tych przepisów pracowników na wniosek organu finansowego lub z własnej inicjatywy płatników wyciągnięte konsekwencje, a mianowicie płatnicy gospodarki uspołecznionej obowiązani są do pociągania pracowników do odpowiedzialności służbowej, jeżeli specjalne przepisy taką odpowiedzialność przewidują; pracownicy ci powinni być równocześnie pociągani przez organy finansowe do odpowiedzialności z mocy przepisów prawa karnego skarbowego (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 32, poz. 140 i z r. 1950 Nr 12, poz. 116). Jeżeli przepisy specjalne nie przewidują odpowiedzialności służbowej, pracownicy powinni być pociągani przez płatników do odpowiedzialności na mocy przepisów prawa cywilnego (prawo pracy), a przez organy finansowe — na mocy przepisów prawa karnego skarbowego.

Jednocześnie uchwała poleca Ministrowi Finansów, ażeby w trybie art. 35 dekretu o zobowiązaniach podatkowych umorzzył wszelkie zaległości w podatku, przypadającym od wynagrodzeń w rozumieniu dekretu z dnia 18 sierpnia 1945 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 30, poz. 129), jeżeli zaległości te powstały skutkiem nieobliczenia i niepobrania podatku od wynagrodzeń przez płatników w ogóle lub wskutek obliczenia i pobrania w kwocie niższej od wynikającej z obowiązujących przepisów, zaległości zaś dotyczą wypłat wynagrodzeń dokonanych do dnia 1 stycznia 1948 r.

W razie nienobrania podatku od wynagrodzeń lub składek na Spółeczny Fundusz Oszczędnościowy „C” albo też pobrania w kwocie niższej od wynikającej z obowiązujących przepisów, — płatnik jest uprawniony do dodatkowego pobrania podatku od wynagrodzeń i składek na S.F.O. „C” względnie różnicy podatku i składek oszczędnościowych od podatnika w ciągu 3 miesięcy od dnia wypłaty wynagrodzenia. Po upływie tego terminu należne a nie pobrane od podatnika kwoty obciążają wyłącznie płatnika.

Omaiwana uchwała weszła w życie z dniem 13 września 1950 r.

Likwidacja jednostek organizacyjnych ogólnego zarządu nieruchomości państwowych.

W Monitorze Polskim Nr A-106 z dnia 7 października 1950 r. pod poz. 1336 została ogłoszona uchwała Prezydium Rządu z dnia 27 września 1950 r. w sprawie wymienionej w nagłówku.

W myśl powyższej uchwały jednostki organizacyjne, sprawujące ogólny zarząd gmachami i placami państwowymi, który po zniesieniu Ministerstwa Administracji Publicznej przeszedł do właściwości Prezesa Rady Ministrów (patrz Monitor Spółdzielczy Nr 12 z 1950 r., str. 21 i 22), — ulegają likwidacji na wszystkich szczeblach.

Minister Gospodarki Komunalnej sprawować będzie zarząd nad nieruchomościami państwowymi, nie znajdującymi się w zarządzie i użytkowaniu innych władz naczelnych albo podległych im urzędów, przedsiębiorstw, zakładów i instytucji, oraz nieruchomościami państwowymi mieszkalnymi (z wyjątkiem znajdujących się w bezpośrednim zarządzie Prezydium Rady Ministrów, Ministra Obrony Narodowej i Ministra Bezpieczeństwa Publicznego) jak również nieruchomości mieszkalnych, przekazanych do bezpośredniego zarządu przedsiębiorstw państwowym, nie podlegającym Ministrowi Gospodarki Komunalnej.

Omaiwana uchwała weszła w życie z dniem 7 października 1950 r.

Mienie nierolnicze na obszarze Ziemi Odzyskanych i b. W. M. Gdańska.

W tym samym numerze Monitora Polskiego pod poz. 1337 została ogłoszona uchwała Prezydium Rządu z dnia 27 września 1950 r. w sprawie rozdysonowania mienia nierolniczego na obszarze Ziemi Odzyskanych i b. W. M. Gdańska na cele publiczne.

W myśl powyższej uchwały, prezydium wojewódzkich rad narodowych zarządza do dnia 30 czerwca 1951 r. przekazanie na cele publiczne obiektów państwowego nieruchomego mienia nierolniczego, położonych na terenie Ziemi Odzyskanych i b. W. M. Gdańska i znajdujących się w faktycznym użytkowaniu władz i przedsiębiorstw państwowych — w zarząd tych władz i przedsiębiorstw. Prezydium wojewódzkich rad na-

rodowych mogą zgodzić się na przekazanie mienia takiego w zarząd faktycznych użytkowników, jeżeli są nimi: spółdzielnie, centrale spółdzielni lub centrale spółdzielczo-państwowe.

Jeżeli o przekazanie mienia ubiega się kilku użytkowników, spór między nimi rozstrzyga prezydium wojewódzkiej rady narodowej.

Uchwała weszła w życie z dniem 7 października 1950 r.

Rejestr nieruchomości państwowych.

W tym samym numerze Monitora Polskiego pod poz. 1338 została ogłoszona uchwała Prezydium Rządu z dnia 27 września 1950 r. w sprawie rejestru nieruchomości państwowych. Rejestr ten będzie prowadził Minister Gospodarki Komunalnej, przy czym prace nad założeniem tego rejestru mają być ukończone od dnia 30 czerwca 1951 roku.

Rachunki przejściowe za roboty budowlane, wykonane na rzecz Skarbu Państwa przez budowlane spółdzielnie pracy.

W Monitorze Polskim Nr A-107 z dnia 10 października 1950 r. pod poz. 1344 została ogłoszona uchwała Prezydium Rządu z dnia 27 września 1950 r. w sprawie rozciągnięcia mocy obowiązującej uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 1949 r. w sprawie pokrywania rachunków przejściowych za wykonane roboty budowlane (Monitor Polski Nr A-54 z 1949 r., poz. 734) na rachunki za roboty budowlane wykonane przez budowlane spółdzielnie pracy.

Powodem powzięcia tej uchwały jest zrównanie budowlanych spółdzielni pracy z przedsiębiorstwami państwowymi pod względem udzielania im zamówień na rzecz Skarbu Państwa.

Ustalenie wzoru pokwitowań, wystawianych przy pobieraniu kaucji na zabezpieczenie zwrotu zużytych tub metalowych, sposobu ewidencjonowania pobranych kaucji oraz sposobu przekazywania tub i przepadłych kaucji.

W tym samym numerze Monitora Polskiego pod poz. 1345 zostało ogłoszone zarządzenie Ministrów: Handlu Wewnętrznego oraz Przemysłu Ciężkiego z dnia 25 września 1950 r. w sprawie ustalenia wzoru pokwitowań, wystawianych przy pobieraniu kaucji na zabezpieczenie zwrotu zużytych tub metalowych, sposobu ewidencjonowania pobranych kaucji oraz sposobu przekazywania tub i przepadłych kaucji.

Zarządzenie powyższe opiera się na przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 31 maja 1950 r. w sprawie obowiązku zaofiarowania do zbiórki zużytych tub metalowych (patrz Monitor Spółdzielczy Nr 11 z 1950 r., str. 21).

W myśl omawianego zarządzenia, obowiązek zaofiarowania tuby uważa się za wykonany, jeżeli kupujący zaofiaruje zużyta tubę metalową po innych artykułach niż nabywany, przy czym tuba może być dostarczona bez nakrętki.

Zaofiarowanie zużytych tub metalowych obowiązuje przy zakupie wszystkich artykułów, opakowanych w tuby metalowe, i obejmuje artykuły przemysłu uspołecznionego i prywatnego. Obowiązek jednak żądania od kupującego zaofiarowania zużytej tuby przy zakupie artykułu, opakowanego w tubę metalową, ciąży na sprzedawcach w placówkach handlu uspołecznionego i prywatnego.

W razie niedostarczenia zużytej tuby przy zakupie, kupujący obowiązany jest złożyć u sprzedawcy kaucję w wysokości zł 50 za każdą niedostarczoną tubę na zabezpieczenie zwrotu zużytej tuby.

Wzór pokwitowania na pobraną przez sprzedającego od kupującego kaucję, zabezpieczającą zwrot zużytej tuby, został również ogłoszony, jako załącznik Nr 1 do omawianego zarządzenia.

Jeżeli w ciągu miesiąca od daty pokwitowania dostarczona będzie zużyta tuba metalowa placówce handlu detalicznego, w której kaucja została złożona, kaucja ta podlega zwrotowi w zamian za wystawione pokwitowanie. W przeciwnym razie kaucja ulega przepadkowi, przy czym ustaje obowiązek kupującego dostarczenia zużytej tuby.

Do omawianego zarządzenia został załączony i ogłoszony wzór wykazu (miesięcznego) pobranych, zwróconych i przepadłych kaucji, jaki placówki handlu detalicznego są obowiązane prowadzić. Wykazy te należy sporządzać w dwóch egzemplarzach, z których jeden pozostaje w aktach placówki, a drugi ma być przesyłany w terminie do dnia 15-go każdego miesiąca za ubiegły miesiąc — do właściwej placówki hur-

towej, zaopatrującej odnośną placówkę detaliczną w artykuły, opakowane w tuby metalowe, jednocześnie z przekazaniem sum, nagromadzonych z tytułu przepadku kaucji.

Omawiane zarządzenie wchodzi w życie z dniem 10 listopada 1950 r.

Państwowe szkoły korespondencyjne stopnia licealnego.

W Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Oświaty z dnia 7 sierpnia 1950 r. Nr 14 pod poz. 174 zostało ogłoszone zarządzenie Ministra Oświaty z 17 maja 1950 r. (Nr V K.K.-876/50) w sprawie utworzenia i organizacji państwowych ogólnokształcących szkół korespondencyjnych stopnia licealnego.

Świadcwo ukończenia takiej szkoły (świadectwo dojrzałości) będzie równoznaczne ze świadectwem ukończenia państwowego liceum ogólnokształcącego dla pracujących i uprawnia absolwenta do ubiegania się o przyjęcie do szkół wyższych.

Zarządzenie weszło w życie z dniem 1 lipca 1950 r.

Do zarządzenia został dołączony statut Państwowej Ogólnokształcącej Szkoły Korespondencyjnej stopnia licealnego. Szkoły takie powstają i istnieją na podstawie odrębnych dla każdej szkoły zarządzeń organizacyjnych, wydawanych przez Ministra Oświaty.

Przekazywanie nieruchomości niezbędnych dla realizacji narodowych planów gospodarczych.

W Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Finansów z dnia 21 września 1950 r. Nr 22 pod poz. 129 został ogłoszony Okólnik tego Ministerstwa z dn. 16 sierpnia 1950 r. Nr Or. 24054/2/50 w sprawie, wymienionej w nagłówku.

W myśl odnośnych przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 sierpnia 1949 r. w sprawie przekazywania nieruchomości niezbędnych dla realizacji narodowych planów gospodarczych (patrz Monitor Spółdzielczy Nr 17—18 z 1949 r. str. 11), władza naczelna posiadacza nieruchomości powinna w ciągu czternastu dni udzielić odpowiedzi władzy naczelnej wykonawcy planu, czy wyraża zgodę na przekazanie nieruchomości, czy też odmawia jej przekazania.

W praktyce władze naczelne posiadaczy napotykały niejednokrotnie na trudności w dotrzymaniu wymienionego wyżej terminu, gdyż często zachodzi konieczność uzyskania dodatkowych wyjaśnień od organów terenowych, bezpośrednio zarządzających daną nieruchomością.

Celem zapobieżenia opóźnieniom w załatwianiu wniosków wykonawców narodowych planów gospodarczych o przekazanie im nieruchomości, Ministerstwo Finansów poleca wnioskodawcom dołączać do wniosku o przekazanie nieruchomości opinie dotychczasowego posiadacza tej nieruchomości.

Obliczanie podatku od wynagrodzeń i składek na Społeczny Fundusz Oszczędnościowy w przypadkach potrącania z wynagrodzenia kar pieniężnych z ustawy o socjalistycznej dyscyplinie pracy.

W tym samym numerze Dziennika Urzędowego Ministerstwa Finansów pod poz. 134 został ogłoszony Okólnik tego Ministerstwa z dnia 30 sierpnia 1950 r. Nr PM.14032/4/50 w sprawie, wymienionej w nagłówku.

W myśl wyjaśnień, zawartych w powyższym okólniku, w razie nałożenia przez kierownika zakładu pracy kary porządkowej na mocy ustawy o zabezpieczeniu socjalistycznej dyscypliny pracy lub nałożenia przez właściwy są sądowej na podstawie tej ustawy, mimo, że na poczet takich kar są dokonywane potrącenia z należnego wynagrodzenia za pracę, — za podstawę obliczenia podatku od wynagrodzeń oraz składek oszczędnościowych należy przyjmować wynagrodzenie, jakie by wypłacono pracownikowi, gdyby kara porządkowa lub sądowa nie została orzeczona i potrącona.

Spółdzielnie kredytowe.

Dziennik Urzędowy Ministerstwa Finansów z dnia 25 września 1950 r. Nr 23 został całkowicie poświęcony spółdzielniom kredytowym.

Pod poz. 141 zostało ogłoszone zarządzenie Ministra Finansów z dnia 12 września 1950 r. w sprawie zmian oraz sprostowań w zarządzeniu Ministra Skarbu z dnia 4 stycznia 1950 r. o planie rozmieszczenia gminnych kas spółdzielczych (patrz Monitor Spółdzielczy Nr 5 z 1950 r., str. 11). Zmia-

ny i sprostowania zostały ogłoszone w formie wykazu, sporządzonego według województw.

Pod poz. 142 zostało ogłoszone zarządzenie Ministra Finansów z dnia 12 września 1950 r. w sprawie zmian oraz sprostowań w zarządzeniu Ministra Skarbu z dnia 4 stycznia 1950 r. w sprawie przekształcenia niektórych spółdzielni kredytowych (patrz Monitor Spółdzielczy Nr 5 z 1950 r., str. 12). Również i w tym zarządzeniu zmiany i sprostowania zostały ogłoszone w formie wykazu, sporządzonego według województw.

Wreszcie pod poz. 143 zostało ogłoszone zarządzenie Ministra Finansów z dn. 12 września 1950 r., zmieniające zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 3 stycznia 1950 r. w sprawie likwidacji niektórych spółdzielni kredytowych. Został sporządzony i ogłoszony, jako załącznik do omawianego zarządzenia, nowy wykaz spółdzielni kredytowych (oszczędnościowo-pożyczkowych), ulegających likwidacji, w miejsce wykazu, będącego załącznikiem do zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 4 stycznia 1950 r. (patrz Monitor Spółdzielczy Nr 5 z 1950 r., str. 12).

Umowy planowe.

W Biuletynie PKPG z dnia 14 sierpnia 1950 r. Nr 17 pod poz. 200 zostało ogłoszone zarządzenie Przewodniczącego PKPG z dn. 7 sierpnia 1950 r. (znak OP12-20-92) w sprawie umów szczegółowych i bezpośrednich o dostawę towarów. Opiera się ono na przepisach ustawy z dn. 19 kwietnia 1950 r. o umowach planowych w gospodarce socjalistycznej (patrz Monitor Spółdzielczy Nr 9 z 1950 r., str. 15).

Zarządzenie powyższe ustala wzory następujących umów planowych:

- 1) umowy szczegółowej na dostawę towarów przez wydanie ze składu lub zakładu produkcyjnego sprzedawcy;
- 2) umowy szczegółowej na dostawę towarów przez wysyłkę do miejsca przeznaczenia;
- 3) umowy szczegółowej na dostawę towarów na podstawie ogólnych warunków dostaw przez wydanie ze składu lub zakładu produkcyjnego sprzedawcy;
- 4) umowy szczegółowej na dostawę towarów na podstawie ogólnych warunków dostaw, przez wysyłkę do miejsca przeznaczenia;

i 5) umów bezpośrednich o treści, odpowiadającej umowom szczegółowym, wymienionym w punktach 1 — 4 z tym, że w umowie bezpośredniej nie należy powoływać się na uprzednie zawarcie umowy generalnej, a w odpowiednich postanowieniach wyrazi „jednostki zwierzchnie“ należy zastąpić wyrazami „władze, którym strony bezpośrednio podlegają lub przez które są nadzorowane“.

Zmiany w ustalonych powyższym zarządzeniem wzorach umów mogą być dokonywane jedynie za zgodą bądź jednostek zwierzchnich, bądź władz, którym strony bezpośrednio podlegają lub przez które są nadzorowane.

Wzory są zaopatrzone w liczne uwagi i wyjaśnienia.

Samochody osobowe

W tym samym numerze Biuletynu PKPG pod poz. 213 został ogłoszony okólnik Przewodniczącego PKPG z dnia 26 sierpnia 1950 r. (znak KL. 4C-14-18) w sprawie remontów generalnych samochodów osobowych typowych i ich zespołów.

Okólnik powyższy nawiązuje do uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dn. 12 lutego 1949 r. w tym samym przedmiocie, ogłoszonej w Monitorze Polskim Nr A-59 z 1949 roku pod poz. 797, która nakazuje wykonywanie remontów generalnych wyszczególnionych w uchwale typów samochodów (a. wozy ciężarowe: Bedford — 3/4 t., Chevrolet — 3/4 t., Dodge — 3/4 t., Fordson — 3/4 t., Chevrolet — 1,5 t., Dodge — 1,5 t., Ford — 6 cyl., Ford-Canada — 3 t., Ford-V — 8-3 t., Chevrolet — 3 t., ZIS — 3 t., Dodge — 3 t., G.M.C. — 3 t., Studebaker — 3 t., Bedford — 5 t., Bedford — 3t., Renault — 1 t., Renault 2,5 t.; b. wozy osobowe: Chevrolet, Fleetmaste, Citroen III, Fiat 110, Skoda-Tudor, Willys) wyłącznie w Państwowych Zakładach i Warsztatach Samochodowych za pośrednictwem i zgodnie z procedurą, ustaloną przez przedsiębiorstwo państwowe „Motozbyt“. Poza instytucjami i przedsiębiorstwami państwowymi nakaz powyższy został w drodze porozumienia z Centralnym Związkiem Spółdzielczym rozszerzony na przedsiębiorstwa i instytucje spółdzielcze.

Otóż omawiany okólnik wyjaśnia, że przytoczona wyżej uchwała Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów obowiązuje również w odniesieniu do remontów generalnych typowych samochodów osobowych oraz, że użytkownik może zastrzec sobie niewymienną nadwozia, jak również elementów nienależących do normalnego wyposażenia fabrycznego danego typu samochodu.

Egzaminy kwalifikacyjne I stopnia uczniów szkół zawodowych.

W tym samym numerze Biuletynu PKPG pod poz. 214 został ogłoszony okólnik Przewodniczącego PKPG z dnia 26 sierpnia 1950 r. (znak ZA 4B-00-76) w sprawie, wyszczególnionej w nagłówku.

Z okólnika powyższego wynika, że świadectwa, stwierdzające uzyskanie kwalifikacji zawodowych I stopnia jest równoznaczne z dotychczasowym świadectwem czeladniczym, uzyskanym na podstawie przepisów prawa przemysłowego.

Świadectwa, o których wyżej mowa, są wystawiane po złożeniu egzaminów kwalifikacyjnych I stopnia, wprowadzonych zarządzeniem Prezesa Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego (CUSZ) z dnia 6.V.1950 r. Nr II D-5677/50 w szkołach zawodowych (gimnazjach zawodowych, liceach zawodowych i st., publicznych średnich szkołach zawodowych i szkołach przemysłowych).

Odbiór robót budowlano-montażowych.

W Biuletynie Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 19 z dnia 11 września 1950 r. pod poz. 218 została ogłoszona uchwała Prezydium Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 5 września 1950 r. w sprawie warunków odbioru robót budowlano-montażowych, wykonanych do dnia 31 grudnia 1949 r.

Uchwała powyższa wyznacza ostateczny termin odebrania i rozrachowania tych robót na dzień 31 grudnia 1950 r. Moc obowiązująca zarządzeń, dotyczących odbiorów i rozrachunków, wydanych przez właściwych ministrów na podstawie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. (patrz Monitor Spółdzielczy Nr 7 z 1949 r., str. 16) została zawieszona w odniesieniu do wyszczególnionych wyżej robót — z tym, że Przewodniczący PKPG wyda zarządzenia, określające szczegółowo warunki odbioru tych robót oraz sposób przeprowadzenia za nie rozrachunków.

Zasady sporządzania i zatwierdzania dokumentacji technicznej dla inwestycji.

W tym samym numerze Biuletynu PKPG pod poz. 223 zostało ogłoszone zarządzenie Przewodniczącego PKPG z dnia

2 września 1950 r. (znak BU 2B-01-1072), zmieniające Instrukcję Nr 20 o zasadach sporządzania i zatwierdzania dokumentacji technicznej dla inwestycji.

Plan inwestycji oddawanych do użytku w 1950 r.

W Biuletynie Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dn. 11 września 1950 r. Nr 19 pod poz. 224 zostało ogłoszone pismo okólne tej Komisji z dnia 28 sierpnia 1950 r. (znak INZ-12-23) w sprawie sporządzenia planu inwestycji, oddawanych do użytku w 1950 r.

Zgodnie z wydanymi w swoim czasie przez Departament Inwestycyjny PKPG zarządzeniami (pisma okólne Nr 26 i 27), inwestorzy centralni sporządzili zbiorcze i szczegółowe wykazy inwestycji zaplanowanych do oddania do użytku w r. 1950. Plany te oparte były o zakres roczny, ustalony w jesieni 1949 r.

Obecnie Departament Inwestycji PKPG polecił ponowne opracowanie planu oddawania inwestycji do użytku, ale z uwzględnieniem dokonanych już, względnie przewidywanych do dokonania zmian w pierwotnym rzeczowym zakresie planu inwestycyjnego.

Plan taki zobowiązani byli opracować do dnia 1 października 1950 r. inwestorzy naczelnicy w oparciu o materiały otrzymane od inwestorów bezpośrednich.

Omawiane pismo okólne zawiera szczegółowe wytyczne, jakim należy się kierować przy sporządzaniu nakazanego planu oraz został do pisma tego załączony formularz, na jakim ma być plan ów sporządzony.

Pokrywanie wydatków na ambulatoria przy zakładach pracy.

W tym samym numerze Biuletynu PKPG pod poz. 225 zostało ogłoszone pismo okólne Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego — Departament Zatrudnienia, Płac i Norm — z dnia 30 sierpnia 1950 r. (znak ZA 7 C-01-14) w sprawie pokrywania wydatków na wyposażenie ambulatoriów (punktów pierwszej pomocy) przy zakładach pracy w sprzęt i środki opatrunkowe.

Pismo powyższe wyjaśnia, że wydatki na wyposażenie ambulatoriów (punktów pierwszej pomocy) w sprzęt i środki opatrunkowe, a także koszty utrzymania środków opatrunkowych, które były pokrywane w r. 1950 z Funduszu Socjalnego, należy objąć planem nakładów na bezpieczeństwo i higienę pracy i wprowadzić do planów gospodarczo-finansowych przedsiębiorstw uspołeczniczonych na rok 1951.

ZJAZD DELEGATÓW ZWIĄZKU SPÓŁDZIELNI SPOŻYWCÓW

Zgodnie z § 23 statutu Związku Spółdzielni Spożywców, Zarząd Związku zwołuje do Krakowa na 26 i 27 listopada 1950 r. Zjazd Delegatów ZSS z następującym porządkiem obrad:

1. Zagajenie, wybór prezydium, komisji zjazdowych i przyjęcie regulaminu obrad Zjazdu.
2. Referat społeczno-polityczny.
3. Sprawozdanie za okres od 1 lipca 1949 r. do 30 czerwca 1950 r.:
 - a) Zarządu Związku,
 - b) Rady Nadzorczej Związku,
 - c) z ustawowej rewizji.
4. Zatwierdzenie:
 - a) sprawozdania z działalności za okres od 1 lipca 1949 r. do 30 czerwca 1950 r.,

- b) bilansu na 31 grudnia 1949 r.
 5. Podział nadwyżki za rok 1949.
 6. Plan działalności Związku i zrzeszonych spółdzielni na rok 1951.
 7. Zmiany statutu Związku i regulaminu Rady Nadzorczej.
 8. Uzupełniające wybory do Rady Nadzorczej Związku.
 9. Wnioski zgłoszone zgodnie z § 24 statutu Związku.
- Prawo głosu decydującego na Zjeździe przysługuje delegatom wybranym przez okręgowe zgromadzenia spółdzielni zrzeszonych w ZSS.

**Zarząd
Związku Spółdzielni Spożywców**

OD ADMINISTRACJI

Administracja Monitora Spółdzielczego podaje do wiadomości, że niżej wymienione numery Monitora Spółdzielczego zostały wyczerpane: z roku 1949 — 3, 5, 12, 13, 14 i 17-18; z roku 1950 — 1, 2, 4, 5, 6 i 10.

Na korespondencję w sprawie dostania wymienionych wyżej numerów Administracja odpowiadać nie będzie.

OGŁOSZENIA REJESTROWE

Likwidacja Spółdzielni

Zostały rozwiązane niżej wymienione spółdzielnie, których wierzyciele są wezwani do zgłoszenia przysługujących im roszczeń w terminie 6-ciu miesięcy od daty ogłoszenia. Niezgłoszenie tych roszczeń w wyżej podanym terminie skutkować będzie zaspokojeniem tych roszczeń jedynie z nie-rozdzielonego jeszcze majątku spółdzielni.

„Nauka” Okręgowa Spółdzielnia Księgarska z odp. udz. w Bydgoszczy, Al. 1 Maja 5. 185/1225

Spółdzielca Księgarnia „Ognisko” w Brodnicy, ul. Halle-ra 3/5. 186/1226

Nauczycielska Spółdz. Księgarska w Chełmie, Plac Wolności Nr 1. 187/1227

Spółdzielnia Księgarsko Papiernicza w Chojnicach, ul. 31 Stycznia Nr 16. 188/1228

Spółdzielnia Księgarsko Papiernicza „Ogniw” w Grudziądzu, ul. Stara Nr 9. 189/1229

Spółdzielca Księgarnia „Pomoc Szkolna” w Inowrocławiu, ul. M. Rokossowskiego Nr 7. 190/1230

Spółdzielca Księgarnia Nauczycielska „Oświata” w Lipnie, ul. Prez. Bieruta Nr 8. 191/1231

Księgarnia Spółdzielca „Oświata” w Nakle, ul. Bydgoska Nr 40. 192/1232

Spółdzielnia Nauczycielska „Ognisko” Nowe-Miasto, ul. 19 Stycznia Nr 16. 193/1233

Księgarnia Spółdzielca Z.N.P. „Samopomoc” w Rypinie, Plac Sienkiewicza Nr 5. 194/1234

Księgarnia Spółdzielca „Jutrzenka” w święciu n. W. ul. Dworcowa Nr 32. 195/1235

Spółdzielca Księgarnia Nauczycielska w Toruniu, ul. Szeroka Nr 10/12. 196/1236

Księgarnia Spółdzielca „Oświata” w Tucholi, Pl. Armii Czerwonej Nr 1. 197/1237

Księgarnia Spółdzielca Z.N.P. w Wąbrzeźnie, Pl. Zwycięstwa Nr 30. 198/1238

Księgarnia Spółdzielca „Oświata” w Więcborku, ul. 22 Lipca Nr 16. 199/1239

Księgarnia Spółdzielca „Pochodnia” we Włocławku, ul. Kościuszki 5. 200/1240

Spółdzielca Księgarnia Nauczycielska w Wyrzysku, ul. Staszycza Nr 22. Likwidator: Wł. Fiutak. 201/1241

Spółdzielnia Księgarsko-Papiernicza „Ognisko” z odp. udz. w Bochni. 202/1242

Spółdzielnia Księgarsko-Papiernicza „Świt” z odp. udz. w Chrzanowie. 203/1243

Spółdzielnia Księgarsko-Papiernicza „Oświata” z odp. udz. w Miechowie. 204/1244

Spółdzielnia Księgarsko-Papiernicza „Oświata” z odp. udz. w Myślenicach. 205/1245

Spółdzielnia Księgarsko-Papiernicza „Oświata” z odp. udz. w Wieliczce. 206/1246

Spółdzielnia Księgarsko-Papiernicza „Filatelis” z odp. udz. w Krakowie. 207/1247

Spółdzielnia Księgarsko-Papiernicza „Ognisko” z odp. udz. w Białej-Krak. 208/1248

Spółdzielnia Księgarsko-Papiernicza „Ognisko” z odp. udz. w Brzesku. 209/1249

Spółdzielnia Księgarsko-Papiernicza „Szkółka” z odp. udz. w Dąbrowie Tarn. 210/1250

Spółdzielnia Księgarsko-Papiernicza „Źródło” z odp. udz. w Nowym Sączu. 211/1251

Spółdzielnia Księgarsko-Papiernicza „Ogniw” z odp. udz. w Nowym Targu. 212/1252

Spółdzielnia Księgarsko-Papiernicza „Wiedza” z odp. udz. w Olkuszu. 213/1253

Spółdzielnia Księgarsko-Papiernicza „Wiedza” z odp. udz. w Tarnowie. 214/1254

Spółdzielnia Księgarsko-Papiernicza „Oświata” z odp. udz. w Wadowicach. 215/1255

Spółdzielnia Księgarsko-Papiernicza „Ognisko” z odp. udz. w Zakopanem. 216/1256

Spółdzielnia Księgarsko-Papiernicza „Oświata” z odp. udz. w Żywcu. 217/1257

Spółdzielnia Księgarsko-Papiernicza „Praca” z odp. udz. w Wolbromiu. 218/1258

Spółdzielnia Księgarsko-Papiernicza „Kultura” z odp. udz. w Kazimierzy Wielkiej. 219/1259

Spółdzielnia Księgarsko-Papiernicza „Szkolnica” z odp. udz. w Krakowie. 220/1260

Pretensje zgłaszać pod adresem: „Szkolnica” Okręgowa Spółdzielnia Księgarsko-Papiernicza w likwidacji Kraków, ul. Jaracza 12 Ip.

Morska Spółdzielnia Wydawnicza z odp. udz. w Gdyni, ul. Świętojańska 126. Likwidatorzy. 220/1260

Spółdzielnia Pracowników Uniwersytetu Mikołaja Kopernika z odp. udz. w Toruniu. Likwidatorzy: dr Jan Gerlach, dr Leon Jeśmanowicz i dr Kazimierz Sand, zamieszkali w Toruniu, wzywają wierzycieli do zgłoszenia swych roszczeń pod adresem — Toruń, Fosa Staromiejska 3. 221/1261

Pożarnicza Spółdzielnia Wydawnicza w Szczecinie, ul. Juranda 12. Zarząd Likwidacyjny Szczecin, ul. Matejki Nr 34. 222/1262

Spółdzielcze Zrzeszenie Budowlane pow. Łowickiego Spółdz. z odp. udz. w Łowiczu, wzywają wierzycieli Spółdzielni do zgłoszenia swych roszczeń pod adresem: Badura Franciszek — likwidator S.Z.B. w Łowiczu, ul. Bielawska Nr 9 m. 8. 223/1263

Rzemieślnicza Spółdzielnia Pracy „Szklarz” z odp. udz. w Łodzi, ul. Marsz. Stalina 25. Pretensje zgłaszać pod adresem: Łódź, Piotrkowska 49 m. 6. 224/1264

Gastronomiczno-Przetwórcza Spółdzielnia Pracy „Ryba” z odp. udz. w Warszawie. Likwidator Spółdzielni Piotr Durkacz, Warszawa, ul. Raszyńska 58 m. 31. 225/1265

Spółdzielcze Przedsiębiorstwo Budowlane powiatu jasielskiego Spółdzielnia z odp. udz. w Jasle, ul. Metzgera. Likwidator: Władysław Folta. 226/1266

Warszawska Spółdzielnia Księgarska „Światowid” z odp. udz. w Warszawie. Pretensje zgłaszać pod adresem: Warszawa, ul. Hibnera 6 m. 4 (dawn. Zgoda 6 m. 4). 227/1267

Spółdzielnia Pracy Przemysłu Artystyczno-Rzemieślniczego z Drzewa, Metalu i Bursztynu „Jantar” z odp. udz. w Gdańsku, Nowy Port. Likwidator Sądowy Stanisław Laudenci, Toruń, ul. Mostowa Nr 7. 228/1268

Spółdzielnia Wydawnicza „Zagon” w Olsztynie, przy ul. Kopernika 14. Pretensje zgłaszać pod adresem: Spółdzielnia Wydawnicza „Zagon” w likwidacji, Olsztyn, Kopernika 14 lokal Z.W.S. 229/1269

Okręgowa Spółdzielnia Oświatowa z odp. udz. w Łodzi. Pretensje zgłaszać pod adresem: Okręg. Sp-nia Oświat. w Łodzi w likwidacji, Łódź, ul. Piotrkowska 96 w „Domu Książki”. Likwidator, E. Miller. 230/1270